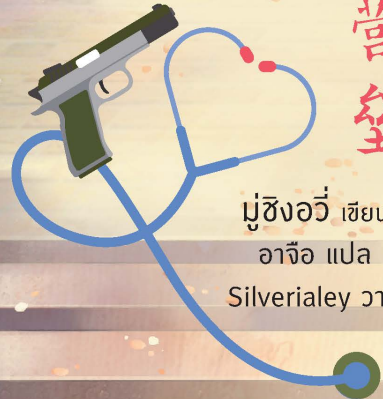

อภินิหาร

คุณ คือ ป่อม ปรากฏ ของ ฉัน

你是我的城池营垒

มุซิงอวี๋ เซียน
อาจือ เป่า
Silverialey วา

๑๖๗

คุณคือ ป้อมปราการของฉัน

你是我的城池营垒

沐清雨

มู่ชิงอวี่

เขียน

อ่าจื่อ

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“คุณไม่เคยได้ยินหรือว่า อ่านตำราหมิ่นเส่มมีลู่เดินทางหมิ่นหลี่
เดินทางหมิ่นหลี่มีลู่มีอาจารย์ผู้ทรงภูมิคอยชี้แนะ
แน่นอน ผมมีบ้างอาจทำตัวเป็นอาจารย์ผู้ทรงภูมิหรือ
แต่คุณจะมาดูถูกความรู้ความเข้าใจทางโลกของผมไม่ได้เหมือนกัน”
- มู่ชิงอวี่

คุณคือบ่อมปรการของฉัน
你是我的城池营垒

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนวิทยุพญาธิ (บรมราชชนนี) เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บัญชี

The Work Title: Love to Loved by You
Author: 沐清宇 Muqingyu
The Proprietor 'Muqingyu' grants the Work to the Publisher
'Amarin Printing and Publishing PCL.' the Thai right through
The Agent 'Xiamen Waitu Linlenbooks Masterminding Co., Ltd.',
without Written consent, it may not be adapted or reproduced in any form.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับที่เพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับที่ก่อกวน ดัดแปลงตีพิมพ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของคุณข้อมูลอมรินทร์
มีดังนี้

คุณคือบ่อมปรการของฉัน / มู่ชิงอวี่ เขียน/ อธิบาย แปลจาก 你是我的城池营垒 - กรุงเทพฯ:
อรุณ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง 2564.
(8), 488 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 420)

1. นวนิยายจีน. I. อวี่, มู่. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ๘7๙7

DDC 896.1362

ISBN 978-616-18-4063-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยกาใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ ฐษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายกา การิกันต์ ผลงาม
บรรณาธิการ สุพิชชา อรุณวงศ์สาณกุล • ผู้จัดการฝ่ายกาผลิต อมราลักษณ์ โหมตตาด
ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตตาด • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวทรัพย์
พิสูจน์อักษร ัมไพวรรณ ทองคง • ฝ่ายกาตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละอ

คำนำสำนักพิมพ์

คุณคือป้อมปราการของฉัน เขียนโดยมุซิงอวี เคยตัดแปลงเป็น
ที่วีซีดีในชื่อเดียวกัน และออกอากาศในปี 2020 ที่ผ่านมานี้เอง เรื่องราว
ของสิงเค่อเหล่ย์ ทหารหนุ่มสุดทะล้นที่มียศเป็นถึงพันตรี กับหมี่ชา แพทย์
ฝึกหัดสาวแห่งโรงพยาบาลทหารบก ที่ต่างก็อุทิศชีวิตีให้กับการช่วยเหลือ
ผู้อื่น การพบเจอกันครั้งแรกของทั้งคู่ มีเหตุที่ทำให้ต่างฝ่ายต่างประทับใจกัน
ไม่ลืมเลือน เมื่อพวกเขาโคจรมาเจอกันอีกครั้ง เขาจึงเดินหน้าเข้าหาแห่
กวนโมโหใส่เธอ หวังจะได้ใจเธอมาครอง ส่วนเธอเองก็ใส่ชื่อจนตามเขา
ไม่คอยหัน สายใยรักที่ก่อตัวตั้งแต่ครั้งแรกเจอเริ่มถักทอจนกลายเป็นความ
ผูกพัน ทว่าความรักของทั้งคู่กลับมีอุปสรรครออยู่มากมาย

สำนักพิมพ์อรุณหวังว่าทุกท่านจะชอบเรื่องราวความรักหวานละมุน
ของสิงเค่อเหล่ย์และหมี่ชา ที่อ่านแล้วจะต้องยิ้มตามและเอาใจช่วยให้ทั้งคู่
ได้ครองรักกันดังหวังนะคะ

อรุณ

...“ผมก็สารภาพกับคุณไปแล้วว่าผมไม่ได้
จะล่องเกินคุณหรือว่าลวนลามคุณจริงๆ” เขา
ชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วเกาศีรษะ “ที่คุณมาเป็นทหาร
ไม่ใช่เพื่อจะแก้แค้นสังคม แต่เพื่อจะแก้แค้นผม
ใช่ไหม”

“ใครจะแก้แค้นสังคม ใครจะแก้แค้นคุณ
กัน ประชากรี่เปล่า!” ทมิซ่ายังคงกัดไม่ปล่อย
“ถ้าสารภาพลบล้างความผิดได้ขึ้นทหรอ ถ้าฉัน
นำคุณแล้วสารภาพว่าฉันไม่ได้ตั้งใจจะนำคุณละ
แบบนี้ก็ได้จ้ะสิ”...

ต อ น กั

1

พ ว คุ ณ ต ร ง ท าง แยก

เขาและเธอพบกันตรงทางแยกในฉากชีวิตฉากหนึ่ง เขายื่นมือให้เธอ
ด้วยสีหน้าท่าทางมุ่งมั่นและจริงจัง

และแล้ว ความรักก็บังเกิด...

ทันที ที่พลุส่งสัญญาณสีเขียวลูกหนึ่งปะทุขึ้นบนท้องฟ้า การซ้อมรบ
แบบประจันหน้าด้วยกระสุนจริงซึ่งเป็นการประเมินผลประจำปีของกองพล
ก็ปิดฉากลง ในการซ้อมรบเป็นเวลาสามวันครั้งนี้ พันตรี ลิงเค่อเหล่ย
ผู้ดำรงตำแหน่งเสนาธิการทหารแสดงผลงานได้อย่างยอดเยี่ยม

ระหว่างการประจันหน้าครั้งสุดท้ายในการซ้อมรบครั้งนี้ กองทัพฝ่าย
น้ำเงินถูกข้าศึกขนาบทั้งด้านหน้าด้านหลัง เฮ้ออี่เฉิง หัวหน้าเสนาธิการทหาร
ผู้มีตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพฝ่ายน้ำเงินจึงประเมินกำลังพลของตน
แล้วสั่งการผ่านคลื่นวิทยุไปยังสนามรบด้วยท่าทีนิ่งสงบ “ตั้งกำลังกองร้อย
รถถังมาเสริม มุ่งหน้าโจมตีเมืองตะวันออก! ด้านทัพหน้าของฝ่ายตรงข้าม
ไว้ พร้อมกับบุกยึดศูนย์บัญชาการการรบของอีกฝ่ายให้จงได้!”

เมื่อสิ้นคำสั่ง พันตรี ชูเหวินบัวก็นำกำลังพลกองร้อยรถถังมุ่งหน้าไป
สนธิกำลังกับทัพหลักทันที กองกำลังทั้งสองส่วนผนึกกำลังกันเรียบร้อย แต่
ยังไม่ทันได้ประจำตำแหน่งดี ฝ่ายข้าศึกก็ชิงเข้าครอบครองชัยภูมิที่ได้เปรียบ

ไปเสียก่อน กระสุนปืนจึงยิงรัวมายังพวกเขาอย่างต่อเนื่อง

ควันทันโขมกไปทั่ว สถานการณ์ของกองทัพฝ่ายน้ำเงินตกเป็นรองอย่างมาก

ท่ามกลางสถานการณ์หน้าสู้หน้าขวาน สิ่งเคอะหelters่งให้ซู่เหวินปัวแบ่งกำลังพลออกเป็นทัพย่อย ๆ แล้วนำกำลังทั้งหมดมุ่งหน้าเข้ายึดเมืองตะวันออก ส่วนตัวเขาจะรักษารฐานที่มั่นเอาไว้

สิ่งเคอะหelters่งมีกำลังพลเพียงค่าย¹เดียว ในขณะที่ “ซำเค็ก” วางกำลังพลหนึ่งกองพันอยู่ห่างจากรฐานที่มั่นออกไปยี่สิบกิโลเมตร กำลังทหารของกองทัพฝ่ายน้ำเงินน้อยกว่ามาก การรักษารฐานที่มั่นจึงเป็นไปได้ยาก เสออึ้งเจิงครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง แล้วถามอย่างไม่แน่ใจ “สิ่งเคอะหelters่ง จะไหวหรือ”

ไม่ไหวก็ต้องไหว เขาจะต้องรักษารฐานที่มั่นไว้ให้ได้ เพื่อให้ซู่เหวินปัวนำกำลังพลบุกเข้าเมืองตะวันออกทันเวลา รอยยิ้มผยองปรากฏบนใบหน้าทีหาสีพรางแวบหนึ่ง อินทรธนู² ยศพันตรีว้าวับท่ามกลางคำคืนที่มีดมิด... เสียงตอบหนักแน่นของสิ่งเคอะหelters่งมาตามสัญญาณวิหุ “จะทำให้ดูครับ!” ด้วยน้ำเสียงที่ข่างหึงผยอง

ทว่าวินาทีต่อมา จู่ ๆ ก็มีเสียงซำดั่งออกมาจากหูฟัง ซึ่งเป็นเสียงที่แสดงว่าสัญญาณถูกตัดขาด

เสออึ้งเจิงสูดปากครั้งหนึ่งระหว่างมองหน้าจอซึ่งกลายเป็นสีดำ “แยแล้ว ระเบิดวิทยุสื่อสารถูกทำลายซะแล้ว”

เมื่อบุคคลสำคัญของกองทัพไม่สามารถติดต่อกับศูนย์บัญชาการการรบได้ สถานการณ์ของกองทัพฝ่ายน้ำเงินจึงตกเป็นรองอีกครั้ง

บรรยากาศการสู้รบตึงเครียดขึ้นมาทันที

ระหว่างที่สัญญาณวิหุขาดหายไปนั้น กองกำลังหนึ่งค่ายภายใต้การนำ

¹ คำว่า “ค่าย” ในที่นี้แปลมาจากนามหน่วยทหาร “ซู่” (อิง) ของจีน โดยทั่วไปจะมีกำลังพล 324 นาย ซึ่งเป็นจำนวนใกล้เคียงกับ 2 กองร้อยของไทย (1 กองร้อยของไทยมีกำลังพล 176 นาย) เนื่องจากไม่มีนามหน่วยทหารที่พอจะเทียบเคียงกันได้ ในที่นี้จึงใช้คำว่า “ค่าย” ซึ่งเป็นคำที่แสดงความหมายทั่วไปของ “ซู่” ในภาษาจีน

² เครื่องประดับบ่าเพื่อแสดงยศ

ของสิ่งเค่อเหล่ยกก็พลิกกลับมาเป็นฝ่ายได้เปรียบ และสามารถต้านทานฝ่ายตรงข้ามได้ชั่วคราวด้วยการโจมตี “ข้าศึก” อย่างหนักหน่วง ผนวกกับการอารักขายานรบทหารราบคันที่สิ่งเค่อเหล่ยกนั่งอยู่ไว้อย่างสุดกำลัง

การต่อสู้กันอย่างดุเดือดยังคงดำเนินต่อไป สิ่งเค่อเหล่ยกที่ตกอยู่ในวงล้อมของ “ข้าศึก” ซึ่งดั๊กซุมอยู่ริบคว่าคอมพิวเตอร์พกพาออกมาทันทีที่สัญญาณถูกรบกวน แล้วรีบลงมือกู้ระบบวิทยุสื่อสารให้กลับมาใช้งานได้อีกครั้งโดยเร็วที่สุด

เมื่อเตรียมพร้อมรับมือไว้แล้ว ย่อมหลบเลี่ยงหายนะได้ ภาษิตนี้ใช้บรรยายสถานการณ์ขณะนั้นได้เป็นอย่างดี

สิ่งเค่อเหล่ยกเพิกเฉยต่อเสียงระเบิดที่ตั้งสนั่นหวั่นไหวมาจากภายนอกขณะรัวนิ้วไปบนคีย์บอร์ดอย่างรวดเร็ว ใบหน้าเคร่งขรึมของเขาดูเกร็งอย่างเห็นได้ชัด ดวงตาแหลมคมดุจเหยี่ยวจับจ้องที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ตลอดเวลา

เวลาผ่านไปนาทีแล้วนาทีเล่า ขณะที่เฮออีเจิงกำลังจะหมดความอดทนนั่นเอง ก็มีเสียงดังออกมาจากวิทยุสื่อสารอีกครั้ง เขาได้ยินสิ่งเค่อเหล่ยกออกคำสั่ง “หน่วยฟว้างล้อมโจมตีแนวหน้าเพื่อเปิดทางให้ทัพหลัก กองร้อยที่ 2 ตามยานรบมา คอยคุ้มกันด้านหลังไว้!”

การกู้ระบบวิทยุสื่อสารจนกลับมาใช้งานได้อีกครั้งอย่างรวดเร็ว ช่วยกระตุ้นกำลังใจของกองทัพฝ่ายน้ำเงินอย่างยิ่ง เสียงระเบิดยังคงตั้งสนั่นเป็นระยะ ชูเหวินบัวนำทัพหลักบุกเข้าเมืองตะวันออกอย่างไร้กังวล กำลังพลของเขาไม่มีใครได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตเลยสักนาย ส่วนสิ่งเค่อเหล่ยกซึ่งอยู่แนวหลังก็นำกำลังทหารเพียงหนึ่งค่ายต้านกำลังพลหนึ่งกองพันเอาไว้ เขาปฏิบัติตามด้วยชีวิตว่าจะต้านทาน “ข้าศึก” ไม่ให้ผ่านฐานที่มั่นนี้ไปพณีกกำลังกับศูนย์บัญชาการการรบของพวกมันได้

ท่ามกลางเสียงปืนที่ตั้งไม่หยุด ทัพหลักของกองทัพฝ่ายน้ำเงินสามารถบุกโจมตีเมืองตะวันออกได้อย่างราบรื่นภายใต้การบังคับบัญชาของเฮออีเจิง ขณะที่ชูเหวินบัวเริ่มการโจมตีระลอกสุดท้าย สิ่งเค่อเหล่ยกที่ตีฟว้างล้อมออกมาก็เป็นฝ่ายชิงปักธงประจำค่ายที่หน้าประตูศูนย์บัญชาการการรบของ

ฝ่ายข้าศึกได้ก่อนอย่างงดงาม

ท่ามกลางควันโขมง ชูเหวินปัวเอ๋ยประชิดผ่านทางหุฟู่ “นี่กว่าแก่ ‘ตายคาสนามรบ’ ไปซะแล้ว นี่ยังมีหน้ามาสร้างผลงานโดดเด่นอีกอะไรละ”

รอยยิ้มของเขาไม่อาจซ่อนความสะใจไว้ได้ สิ่งเค่อเหลยตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงทะล้น “ถ้าฉัน ‘ตายคาสนามรบ’ แล้วใครจะเด็ดหัวแม่ทัพฝ่ายตรงข้ามล่ะ”

ได้ยินผู้ใต้บังคับบัญชาล่ำพองตนเช่นนี้ เสออี้เฉิงได้แต่ยิ้ม

แสงอาทิตย์ยามอรุณรุ่งเริ่มปรากฏ กองทัพฝ่ายน้ำเงินซึ่งนำทัพโดย เสออี้เฉิงกับสิ่งเค่อเหลย สูดยอดสองประสานผู้ได้รับการยอมรับในระดับกองทัพภาคสามารถพลิกสถานการณ์ที่ตกเป็นรองกลับมาเป็นฝ่ายชนะได้ในที่สุด ด้วยฝีมือการบัญชาการ ประกอบกับความสามารถในการรบอันห้าวหาญ ทำให้กองทัพฝ่ายน้ำเงินเอาชนะกองกำลังของกองพันที่ 532 ซึ่งไม่เคยแพ้ใครมาก่อนได้

ในการล้อมรบครั้งนี้ สิ่งเค่อเหลยสร้างผลงานโดดเด่น แต่หลังจากการล้อมรบเสร็จสิ้น เขากลับเดินเข้าห้องกักบริเวณไปก่อนที่จะหันรับรางวัลใดๆ เสียอีก

การกักบริเวณไม่ใช่เรื่องแปลกในกองทัพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสิ่งเค่อเหลยผู้ไม่ยอมให้ใครบังคับด้วยแล้วยิ่งถือเป็นเรื่องธรรมดา แต่ครั้งนี้เสออี้เฉิงไม่ได้เป็นคนสั่งกักบริเวณเขา เขาเป็นคนกักบริเวณตัวเองต่างหาก ไม่ว่าเสนาธิการทหารก็นายจะตะโกนเรียกเขาจากด้านนอกจนคอแหบแตก เขาก็ไม่ยอมเปิดประตู

ชูเหวินปัวรู้นิสัยสิ่งเค่อเหลยดี เมื่อใดที่สิ่งเค่อเหลยเกิดดันทุรังขึ้นมา ต่อให้หัวลึบตัวก็จุดไม่อยู่ เขาจึงไม่พูดจาให้มากความ แต่ปล่อยให้สิ่งเค่อเหลยทบทวนตัวเองอยู่ในห้องกักบริเวณ และไปพบหัวหน้าเสนาธิการแทน

เสออี้เฉิงยังคงไม่รู้ว่สิ่งเค่อเหลยกำลัง “ลองดี” กับตน เขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทรหาสิ่งเค่อเหลย เพื่อเตรียมวางแผนงานขั้นต่อไป

ก่อนเข้าห้องกักบริเวณ สิ่งเค่อเหลยฝากวิทยุสื่อสารของตัวเองไว้กับ

ซูเหวินบัว เมื่อเห็นว่าลูกพี่ไทรมา ซูเหวินบัวก็เข้าใจแผนการของสิงเค่อเหล่ยกทันที เขารีบตอบกลับไปว่า “สหายผู้ผู้นำ สิงเค่อเหล่ยกกับบริเวณตัวเองอยู่ ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรจะชี้แนะครับ!”

“กักรบริเวณ?” สีหน้าของเฮ้ออี่ฉิงเคร่งขรึม เขาตบปีกเอกสารในมือกับโต๊ะทำงาน น้ำเสียงดูดันขึ้นมาจากทันที “ปล่อยให้เขากักรบริเวณตัวเองไปก็แล้วกัน! เขาสมควรต้องพิจารณาตัวเองจริงๆ!”

เมื่อรู้สึกได้ว่าทั้งคู่อ้างมีเรื่องขัดใจกันอยู่ ซูเหวินบัวจึงคิดครุ่นหนึ่งแล้วเสนอไปว่า “ให้กรมการปกครองเมืองมาปรับทัศนคติของเขาหน่อยดีมั๊ยครับ”

เฮ้ออี่ฉิงไม่เห็นด้วย จึงตอบอย่างไม่สบอารมณ์ “ความคิดอ่านของเขาสูงส่งขนาดนั้น จำเป็นต้องให้กรมการปกครองเมืองมาช่วยปรับทัศนคติด้วยรี”

ซูเหวินบัวลำบากใจ “แต่ตอนนี้ค่ายฝึกทหารใหม่...”

“บอกกองรักษาความปลอดภัยว่า ไม่ต้องเอาข้าวให้เขากิน” เฮ้ออี่ฉิงออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ตั้งแต่นี้ไป ยกเลิกอาหารทั้งสามมื้อของเขา!”

หลังจากจบการสนทนา ซูเหวินบัวพึมพำ “เรื่องใหญ่ละคราวนี้”

หลังจากนั้น กองรักษาความปลอดภัยก็ไม่ได้ส่งอาหารให้สิงเค่อเหล่ยกอีกเลยติดต่อกันสามวัน

สำหรับการกักรบริเวณ ต่อให้มียศเป็นพันตรีหรือพันโท ก็ไม่มีผลใดๆ

วันแรก สิงเค่อเหล่ยกผู้มีตัวเรียวดูจรรยาบ่กักท้วงเสียงดังลั่นด้วยความโมโห “ทำไมไม่ให้ข้าวมกกิน จะทารุณกรรมกันหรือไง พวกคุณฟังนะ นี่ผมกำลังกักรบริเวณตัวเอง ไม่ได้มาอดอาหาร!”

พลทหารกองรักษาความปลอดภัยทำวันทยหัตถ์ “ต้องขอโทษสหายผู้พันด้วยครับ เราไม่ได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาเลยไม่ได้เตรียมอาหารไว้ให้”

วันที่สอง สิงเค่อเหล่ยกหุบประตูดด้วยความไม่พอใจ “ช่วยเรียกซูเหวินบัวมาที!”

พลทหารกองรักษาความปลอดภัยทำวันทยหัตถ์เช่นเคย “สหายผู้พันเสธ่ซูฝากบอกผู้พันไว้ว่า ผู้พันกักรบริเวณตัวเอง ดังนั้นสามารถเข้าออกได้

ตามใจชอบครับ”

วันที่สาม สิ่งเค่อเหล่ยจะออกมาจากห้องกักบริเวณ แต่ประตูกลับเปิดไม่ออกเสียแล้ว

เขาจึงโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงตามคาด “ใครช่วยบอกผมที่ว่านี่มันเกิดอะไรขึ้น”

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสิ่งเค่อเหล่ยผู้มีแววตาโกรธแค้นภายใต้ท่าทีนิ่งสงบ พลทหารกองรักษาความปลอดภัยทำวันทยหัตถ์อีกครั้ง “ได้ยืนยันว่าสหายผู้นำหาตัวผู้พันให้ทั่วแต่ก็ไม่พบ ดังนั้น เพื่อให้แน่ใจว่าเมื่อท่านมาที่นี่ผู้พันจะยังอยู่ เราจึงจำเป็นต้องใช้วิธีการพิเศษกับผู้พัน...ด้วยการล็อกห้องไว้ครับ!”

“นี่มันตรรกะของโจรชัดๆ!” สิ่งเค่อเหล่ยยกมือเท้าสะเอวด้วยความโมโห นัยน์ตาโกรธเกรี้ยว “แน่ใจนะว่าสหายผู้นำหาตัวผมไม่พบ ไม่ใช่เขาสั่งให้พวกคุณขังผมไว้ล่ะ?”

“แน่ใจครับ!”

“แน่ใจจริงรึ?”

“แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ครับผม!”

“ถ้ายืนยันอีกครั้งรึเปล่า?”

“...”

ขณะที่สิ่งเค่อเหล่ยกำลังคาดคั้นอีกฝ่าย ซูเหวินบัวก็นำคำสั่งล่าสุดของเฮออี้เจิงมาถ่ายทอด “เขียนหนังสือสำนักพิศดารห้าพันตัวอักษร ถ้าใจความที่เขียนไม่ลึกซึ้งพอ ให้เขียนใหม่!”

“ห้าพันตัว? โห่ ลูกพี่ ผมเขียนไม่จบชั้นประถมด้วยซ้ำ จริงๆนะ!” สิ่งเค่อเหล่ยล้มตัวลงนอนหงายตัวแข็งเหมือนศพอยู่ที่พื้นทันที เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงอิดโรย “ยั่วโมโหท่านผู้นำได้ที่ไหนกันเนี่ย!”

เมื่อซูเหวินบัวนำหนังสือสำนักพิศดารห้าพันตัวอักษรมาส่ง เฮออี้เจิงก็ทิ้งข่าทั้งโมโห เมื่อเห็นประโยคที่ว่า “ลงโทษผมเถิดครับ ผมอยากกินข้าว” เต็มหน้ากระดาษไปหมด เขาสั่งการทันที “เอาตัวไอ้เวรนั้นมาหาฉันที!”

ผ่านไปครู่หนึ่ง สิ่งเค่อเหล่ยก็มายืนตะโกนอยู่ที่นอกประตูในสภาพ

อิดโรย “รายงานตัวครับ” พอเดินเข้าไปในห้องทำงานของเฮออี้เจิงและเห็นว่าเขาอยู่คนเดียว ลิงเค่อเหล่ยกก็ยืนตัวตรง “ลูกพี่เข็นอนุมัติให้ผมไปอยู่กองพันที่ 532 เกอะครับ ผมอยากไปดูว่าพวกเขาฝึกกันยังไง ผมไม่อยากเชื่อจริงๆว่า ทำไมไม่มีกรมกองไหนเอาชนะพวกเขาได้เลย!”

แม้จะทำผลงานได้อย่างโดดเด่นในการประเมินผลประจำปี แต่กองทัพของเขาก็เอาชนะกองกำลังของกองพันที่ 532 มาอย่างยากลำบาก ลิงเค่อเหล่ยกขออนุญาตเฮออี้เจิงไปศึกษาดูงานที่กองพันที่ 532 ตั้งแต่ก่อนซ้อมรบ เพื่อจะไปดูวิธีการฝึกทหารของที่นั่น เมื่อไม่ได้รับอนุญาต เขาก็ประท้วงด้วยการกักบริเวณตัวเอง แต่ผลกลับกลายเป็นว่า เขาต้องถูกลงโทษให้อุดอาหาร

เฮออี้เจิงได้ยินคำพูดของลิงเค่อเหล่ยก แต่ไม่ได้เงยหน้าขึ้น ขณะที่ยังคงก้มหน้าดูเอกสารต่อไป เขาก็เอ่ยถามเสียงทุ้มว่า “แกไม่เคยเห็นแผนการฝึกของพวกเขาหรือไง?”

“เคยเห็นอยู่ครับ” ลิงเค่อเหล่ยกเรียบเรียงความคิดครู่หนึ่ง “แต่แผนการฝึกเป็นสิ่งตายตัว ในขณะที่คนเป็นสิ่งมีชีวิตที่ปรับเปลี่ยนได้ ไม่อย่างนั้นทำไมทหารที่ฝึกมาจากคนละครกรมกองถึงได้แตกต่างกัน ทั้งที่แผนการฝึกก็เหมือนกันทั้งกองทัพละ ถึงแม้หัวหน้าเสนาธิการกองพันนั้นจะเป็นทหารหน่วยรบพิเศษ แต่ความสามารถในการรบของพวกเขาก็ไม่อาจจะเหนือกว่ากรมกองอื่นมาก หรือว่าลูกพี่ไม่ยอมรับว่าเป็นเพราะอะไรหรือครับ?”

“ไม่ยอมรับเท่าแกหรือ!” เฮออี้เจิงยังคงเมินเฉย ท่าทีที่แสดงออกบ่งบอกได้ชัดว่าเขาไม่ยินดีให้ลิงเค่อเหล่ยกไปดูงานที่กองพันที่ 532

ลิงเค่อเหล่ยกก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว “ลูกพี่ ผม...”

“ยินดีๆ!” เฮออี้เจิงซันตาขึ้น พอเห็นว่าลิงเค่อเหล่ยกยืนตรงตามระเบียบทหารแล้ว เขาก็ขว้างเอกสารในมือใส่ตัวลิงเค่อเหล่ยก แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด “ใส่หัวไปได้แล้ว!”

ลิงเค่อเหล่ยกไม่เคยเกรงกลัวอะไร กลัวก็แต่สหายผู้นำจะสั่งให้เขาใส่หัวไป “แต่โดยดี” การแสดงท่าทีแบบนี้หมายความว่า “หากไม่มีข้อโต้แย้งก็จงปฏิบัติตามโดยไม่มีเงื่อนไข หากมีข้อโต้แย้งก็จงสำรวจอาการไว้โดย

“ไม่มีเงื่อนไขเช่นกัน” พอเห็นสายตาดุดันของเธออึ้งง้างกำลังจับจ้องมาที่ตน ลิงเค่อเหลยจึงได้แต่คลำจมูกแล้วเดินออกไป เพราะไม่อยากถูกลงโทษ ให้อุดอาหารต่ออีก

เขาพบซูเหวินบัวที่ระเบียงทางเดิน ซูเหวินบัวยิ้มพลางถาม “ตกลงกันเรียบร้อยแล้วใช่ไหม” ด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

ลิงเค่อเหลยหรีดตา ย่อตัวลงต่ำติดพื้น พลันหักท่ายด้วยการกวาดเท้า เตไปครึ่งหนึ่ง “ไม่ส่งข่าวส่งน้ำให้ฉันนั่นเทรวอ”

จากนั้นก็คว้าคอเสื้อของซูเหวินบัว ดันตัวเขาไปติดผนัง แล้วทำที่ จะข้อม “ให้ฉันเขียนหนังสือสำนักพิบัติใช่ไหม”

สุดท้ายก็ใช้ดอกกระทุ้งที่ห้องของเพื่อนรักเข้าเต็มเปา “แล้วยังจะ เยาะเย้ยฉันอีกเรอะ ฮี”

พอจัดการอีกฝ่ายเสร็จเรียบร้อย ผู้บัญชาการกองพลหลักก็เดินผ่าน หลังเขาไปพอดี

ลิงเค่อเหลยกลัดกระดุมเสื้อให้เรียบร้อย แสร้งทำเหมือนไม่มีอะไร เกิดขึ้น ส่วนผู้บัญชาการกองพลหลักเข้าไปพูดกับเธออึ้งง้างว่า “จัดการเจ้า ลิงเค่อเหลยให้อยู่ในกฎระเบียบด้วยละ ชักจะหนักข้อขึ้นทุกวัน!”

วันรุ่งขึ้น ขณะที่ลิงเค่อเหลยเพิ่งก้าวเท้าเข้าไปในลานฝึก เขาก็ได้ยิน เสียงแหลมเล็กตะโกนอย่างอ่อนแรงว่า “หนึ่ง สอง สาม ลี่...” เมื่อแถว หน้ากระดานที่เดินเรียงอย่างไม่เป็นระเบียบปรากฏอยู่ตรงหน้าเขา ลิงเค่อเหลยก็มีสีหน้าเย็นซารวกับภูเขาน้ำแข็ง แต่หางตาของเขากลับกระตุก โดยไม่รู้ตัว

หากเทียบกับการซ้อมรบแบบประจันหน้าอันดุเดือดซึ่งมีทหารจาก หลายหน่วยเข้าร่วมแล้ว การฝึกทหารในค่ายฝึกทหารใหม่ถือว่าเป็นการฝึก ที่นุ่มนวลมาก พูดตรง ๆ ก็คือ สำหรับลิงเค่อเหลยผู้ชื่นชอบการรบแล้ว การฝึกทหารใหม่ถือเป็นการงานที่ไม่ต้องใช้ทักษะแต่อย่างใด

กล่าวกันว่า ภายในในกองทัพซึ่งเต็มไปด้วยมนุษย์ “พระ” ทุกหนแห่ง ทหารหญิงถือเป็นสิ่งมีชีวิตพันธุ์หายาก แม้จะไม่ต้องคอยทะนุถนอมเท่ากับ

หมีแพนด้า แต่ก็ไม่ควรปล่อยให้พวกเธอลำบากลำบากจนเกินไป ทว่า
น่าเสียดายที่ในสายตาของสิงเค่อเหล่ย์ผู้มาสังเกตการณ์ บนโลกนี้มีมนุษย์
เพียงสองจำพวก ได้แก่ พวกที่สวมเครื่องแบบทหารกับพวกที่ไม่ได้สวม
เครื่องแบบทหาร

สิงเค่อเหล่ย์เดินมุ่งหน้าไปด้วยฝีเท้าหนักแน่นมั่นคงท่ามกลางกลุ่ม
หมอก สีหน้าท่าทางของเขาเคร่งขรึมเย็นชา ท่วงท่ากระฉับกระเฉง ขณะ
กวาดตามองไปยังทหารในลานฝึก ดวงตาดำลึบลึบนั้นฉายแววดุดันแวบหนึ่ง
ช่างแตกต่างจากนักเลงคนที่ผู้บัญชาการกองพลสี่พบโดยบังเอิญเมื่อวานนี้
ราวกับเป็นคนละคน

เขายืนนิ่งหันหน้ารับแสงอาทิตย์ สายตาจับจ้องไปยังแถวหน้ากระดาน
ที่อยู่ตรงหน้า พลังเย็บด้วยน้ำเสียงประชิดประชันและไม่พอใจอย่าง
เห็นได้ชัด “ไม่ได้กินข้าวหรือว่ายังปรับตัวกันไม่ได้ รู้อีเพล่าว่าการเดินแถว
อย่างเป็นระเบียบต้องทำยังไง แต่เขาจ้งห่วยง่าย ๆ ก็ยังทำให้ดีไม่ได้ แล้วจะ
เดินแถวอย่างเป็นระเบียบได้ยังไงละ ฝึกกันได้แค่นี้เองเหวอ บอกตรง ๆ
ว่าผมไม่พอใจมาก!”

แถวทหารเงียบกริบ

“ถ้าพวกคุณยังฝึกได้เรื่องซ้าเป็นหอยทากแบบนี้ อย่าว่าแต่สามเดือน
เลย สามปีก็ไม่มีทางผ่านเกณฑ์” สายตาของสิงเค่อเหล่ย์เย็นชา เขาอบรม
ต่ออย่างไม่วีหวั่น “ผมขอบอกไว้ก่อนเลยนะว่า การฝึกทหารใหม่จะมีการ
ประเมินผลเป็นระยะ ถ้าใครทำคะแนนไม่ถึงตามเกณฑ์ก็ม้วนเสื่อกลับบ้านไป
ได้เลย! อย่าคิดว่าพอเป็นทหารหญิงแล้วผมจะปรานีหรือยอมลดมาตรฐาน
ให้พวกคุณนะ” พอกวาดตาไปเห็นใบหน้าอันคุ้นเคยของพลทหารหญิงคนหนึ่ง
เขาก็ชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะซ่อนแวดตาดักใจไว้ได้อย่างรวดเร็ว แล้วพูดต่อ
ด้วยน้ำเสียงทรงพลังจนจบ “ความสามารถในการรบของผมไม่ได้มีไว้เพื่อ
ทะนุถนอมผู้หญิง!”

สิงเค่อเหล่ย์แสดงอำนาจบาตรใหญ่ทันทีที่ปรากฏตัวบนลานฝึก ทำให้
พลทหารหญิงที่ซุบซิบกันอยู่ก่อนหน้านี้ไม่กล้าส่งเสียงอีก เมื่อได้ยินเสียง
คำสั่ง เหล่าพลทหารหญิงจึงเดินแถวต่อไปอย่างเหน็ดเหนื่อย

สายตาของเขาจับจ้องไปยังหมีขา³ในชุดลายพรางซึ่งเดินอยู่ท้ายแถวพลางพึมพำว่า “แม่สาวน้อยคนนี้อยู่ดีไม่ว่าดี จะมาลำบากลำบากที่นี่ทำไม” แต่แล้วสิ่งเค่อเหล่ก็คิดขึ้นได้ว่า เธอ⁴ซี พี่สาวคนสนิทของหมีขาเป็นตำรวจอาชีพกรรม เขาจึงอดคาดเดาไม่ได้ว่า การที่หมีขามาปรากฏตัวอยู่ในค่ายฝึกทหารใหม่ น่าจะเป็นเพราะได้รับแรงบันดาลใจมาจากเธอซี ซึ่งหากเป็นไปตามที่คิดจริง สิ่งเค่อเหล่ตัดสินใจว่าตัวเองจะต้องเชิญสามีของเธอซีผู้คออ่อนมาเลี้ยงเหล้าเหมาโถ่สักหน่อยแล้ว

หมีขาเองก็ตกใจเช่นกันที่ได้มาเจอสิ่งเค่อเหล่ในค่ายฝึกทหารใหม่ เธออยากจะหัวเราะเมื่อคิดถึงเรื่องของตัวเองเคยแกล้งเขาก่อนหน้านี้ แต่เนื่องจากสายตาจดตึงของใครบางคน เธอจึงได้แต่กลืนหัวเราะเอาไว้ พลางเบือนดวงหน้าน้อยๆ ไปอีกทาง เพื่อแสดงออกให้สิ่งเค่อเหล่เห็นว่าเธอเหินห่างเขา

ขณะที่คนอื่นอาจมองว่าการแสดงท่าทางแบบนี้เหมือนเด็กเล็กๆ แต่สิ่งเค่อเหล่ที่ได้เห็นดังนั้นก็กลับรู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมาเสียอย่างนั้น ทั้งยังทำให้เขาเข้าใจอย่างกระจ่างว่า เหตุใดเธออีเจิงจึงได้เจาะจงให้เขามาทำหน้าที่นี้ สิ่งเค่อเหล่ไม่รู้สึกต่อต้านอีกที่ตัวเองถูกส่งมาสังเกตการณ์ในค่ายฝึกทหารใหม่ แต่กลับขอบคุณผู้บังคับบัญชาของตนอยู่ในใจเป็นร้อยรอบ

ท่ามกลางสายตาของผู้คนมากมาย สิ่งเค่อเหล่กับหมีขาจึงต่อปากต่อคำกันไม่สะดวก แม้ในใจจะมีสิ่งที่ยอยากพูดออกมา แต่ก็ทำได้เพียงฝึกต่อไปตามปกติ และแล้วสิ่งที่สิ่งเค่อเหล่คาดไม่ถึงก็เกิดขึ้น เมื่อสาวน้อยผู้อ่อนหวานและบอบบางแสดงอาการ “แข็งข้อ” ออกมา

อย่างตอนที่อยู่ในทำเนียบตรง ขณะที่สิ่งเค่อเหล่เตือนให้ทุกคน “เชิดหน้าตราบอกผาย ไหล่ผึ่ง สองขาแนบชิด เก็บสะโพก” หมีขาไม่ได้

³ แซ่ “หมี” ชื่อ “ขา” ออกเสียงวรรณยุกต์เสียงสามทั้งสองคำ ตามหลักการออกเสียงภาษาจีนกลาง “หมี” จะออกเสียงวรรณยุกต์เสียงสองว่า “หมี” ดังนั้นจึงอ่านว่า “หมีขา”

⁴ แซ่เฮ้อ (笪) ของเฮ้อซี พ้องเสียงกับแซ่เฮ้อ (赫) ของเฮ้ออีเจิง แต่เขียนไม่เหมือน

ทำสงครามเย็นกับเขานีก แต่กลับปฏิเสธไม่ให้เขาแก้ไขทำเย็นของเธอตรง ๆ “ชายหญิงไม่ควรแตงเนื้อต้องตัวกัน!” พอสิงเค่อเหล่ยไปหาไม้อันเล็ก ๆ มาได้อันหนึ่ง แล้วเอามาใช้แก้ไขทำเย็นของบรรดาพลทหารหญิง หมี่ซ่าก็บ่นไม่พอใจอีก “นี่ไม่ใช่วิธีสัมผัสร้างกายคนอื่นที่เหมาะสม!”

“อืม...” ไม่เจอกันแค่ไม่กี่วัน ปากคอเราะรายขึ้นเยอะทีเดียว สิงเค่อเหล่ยอารมณ์ดีอย่างต่อเนื่องผิดปกติ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการทำหายอย่างจริงจังของหมี่ซ่า เขาเอาแต่ยิ้มตลอดเวลา ขณะที่หมี่ซ่ากำลังนึกดีใจที่ใครบางคนเกล้งเธอไม่ได้ สิงเค่อเหล่ยก็คิดแผนการชั่วร้ายออก

วันนั้นเอง เขาคำนวณเวลาแล้วให้หัวหน้าพลทหารหญิงเป่านกหวีดเป็นสัญญาณรวมกองฉุกเงิน ตอนนั้นหมี่ซ่ากับพลทหารหญิงคนอื่น ๆ กำลังอยู่ในโรงอาบน้ำ บางคนยังมีฟองครีมาบ่น้ำเต็มตัว บางคนก็เพิ่งโคลมยาสระผมบนศีรษะ สภาพจึงดูไม่จัดเลยสักคน ดังนั้น หลังจากที่เหล่าพลทหารหญิงซูลมุนกันอยู่สักพัก แล้วรีบวิ่งกระหืดกระหอบออกมาที่ลานฝึกบนศีรษะของพวกเธอจึงมีฟองขาว ๆ เต็มไปหมดแทบทุกคน เหมือนก้อนไอครีมาสดใหม่พร้อมเสิร์ฟจนดูตลกไม่หยอก

พอเหล่ยไปเห็นฟองบนศีรษะของหมี่ซ่าที่ยังไม่ได้ล้างออก สิงเค่อเหล่ยก็ตีสีหน้าเคร่งขรึมพลงยกแขนขึ้นมองนาฬิกาข้อมือ เขาเอ่ยเสียงทุ้มหนักแน่นและพูดด้วยจังหวะปกติ “แบบนี้ใช้ได้ที่ไหนกัน ลองใหม่อีกสักสองรอบดีมัย จะได้จำแม่น ๆ แล้วทำคะแนนได้สูงขึ้น”

เหล่าพลทหารหญิงต่างอุทานขึ้นพร้อมกัน “หา?!”

เมื่อสิงเค่อเหล่ยซึ่งมีรูปร่างสูงสง่ายืนอยู่ท่ามกลางกลุ่มทหารชั้นสัญญาบัตร เขาดูโดดเด่นราวกับนกกระเรียนในฝูงไก่ สายตาของเหล่าพลทหารหญิงต่างจับจ้องไปยังใบหน้าหล่อเหลาของเขาและต่างพากันคิดว่า ครูฝึกยิ่งหล่อก็จะยิ่งโรคจิตไซ้หรือไม๊ เสียงถอนใจดังขึ้นพร้อม ๆ กัน มีเพียงหมี่ซ่าเท่านั้นที่นิ่งเงียบและมีสีหน้าเคร่งขรึม

สิงเค่อเหล่ยเปลิดเพลินกับสีหน้าของเธอมาก แต่เขาก็กลับตีสีหน้าเรียบเฉยพลงแจ้งให้หัวหน้าพลทหารหญิงสั่งให้ทุกคนแยกย้ายไปพักได้จากนั้นเขาก็กล่าวเพิ่มอีกหนึ่งประโยคด้วยสีหน้าท่าทางซึ่งซ้ง “หมี่ซ่าอยู่ก่อน”

เหล่าพลทหารหญิงต่างมองไปที่หมีซ่า พลังส่งสายตาเห็นใจระคน
อิจฉาไปให้เธอ ก่อนจะพากันเดินออกจากลานฝึกไป

พลานฝึกเหลือเพียงพวกเขาสองคน ลิงเค่อเหล่ยก็มองหมีซ่ายิ้มๆ
หมีซ่าโมโห เธออยากจะต่อเขาสักหมัดเพื่อให้เขาเลิกยิ้มซะ

ผ่านไปพักใหญ่ ลิงเค่อเหล่ยจึงได้คลายยิ้ม แล้วกวาดตามองเธอ
ในชุดลายพรางตัวหลวมโคร่งอย่างประเมิน จากนั้นก็พูดจาแตกดันไปตาม
นิสัยของคนแซ่ลิง “สติปัญญาของคุณไม่สมประกอบหรือยังไง ถึงได้มา
เป็นทหารนะ มันทั้งลำบาก ทั้งเหนื่อย ทั้งทรมาณเลยนะ ู๊รีเปล่า”

หมีซ่าเถียงคอเป็นเอ็น “คุณหมายความว่ายังไงซะ เชิญคุณทรมาณ
ตัวเองไปคนเดียวเถอะ แล้วนี่มีสิทธิ์อะไรมาวิพากษ์วิจารณ์ฉัน”

ลิงเค่อเหล่ยยื่นประจันหน้ากับเธอ ใบหน้าหล่อเหลาฉายแววความ
เป็นเด็กออกมาเล็กน้อย “สภาพร่างกายของคุณเข้ามาเป็นทหารได้ยังไง
กัน” หลังจากชะงักไปครู่หนึ่ง เขาก็ถามคำถามสำคัญด้วยสีหน้าลำบากใจ
“ที่คุณมาเป็นทหาร แล้วเราสองคนจะทำยังไงล่ะ”

หมีซ่าเอียงศีรษะมองเขาด้วยสีหน้าแงงระคนโมโห “เราสองคนอะไร
กัน ใครเป็นพวกเดียวกับคุณ แล้วคุณจะทำอะไรไม่ทราบ!”

เมื่อเห็นว่าเธอขีตเส้นแบ่งเขตแดนกับเขาอย่างชัดเจน ลิงเค่อเหล่ย
ก็ยิ้มเหมือนดอกตูม พอเหลือบมองไปรอบๆ ด้วยหางตาจนแน่ใจแล้วว่า
บริเวณนั้นไม่มีใครเดินผ่าน เขาก็ก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่งแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยนว่า “คุณโกรธนานเกินไปหน่อยแล้วมั้ง เรื่องที่โรงพยาบาลทหารบก
นะ ผมเป็นผู้ใหญ่พอ ไม่ถือสาหาความกับสาวน้อยหรอก ถือว่าคุณแก้แค้น
ผมได้แล้วกัน ตอนนั้นก็ถือว่าเราหายกันแล้ว ตกลงมัย”

ได้ยินเขาเอ่ยถึงเรื่องที่เกิดขึ้นที่โรงพยาบาลทหารบก หมีซ่าก็อด
หัวเราะไม่ได้

เหตุเกิดขึ้นเมื่อสัปดาห์ก่อน ตอนนั้นหมีซ่าพบกับลิงเค่อเหล่ยที่หน้า
โรงพยาบาลทหารบกโดยบังเอิญ ขณะที่หมีซ่ากำลังรอรถอยู่ที่ประตูด้านหน้า
ของโรงพยาบาล ก็มีรถออฟโร้ดรูปลักษณะตุตันคันหนึ่งแล่นมาจอดตรงหน้า

เธอก็อดเหลือบมองไม่ได้ แต่เมื่อเห็นชัดแล้วว่าใครนั่งอยู่ในรถ เธอก็
เบือนหน้าแล้วเดินไปจากตรงนั้นทันที

สิงเค่อเหล่ยกระโดดลงจากรถแล้วรีบขวางเธอไว้ พลางเอ่ยถามด้วย
น้ำเสียงยั่วเย้า “ทำไมพอเจอผมแล้วต้องหนีด้วยล่ะ ยังโกรธอยู่หรือ?”

หมี่ซ่าจำใจต้องมองเขา สิงเค่อเหล่ยสวมชุดฝึกทหาร รองเท้าคอมแบต
ไว้ผมทรงหวงอย่างทหาร นอกจากความผยองที่มีอยู่ในตัวเป็นทุนเดิมแล้ว
เขายังดูหึงยโสมากขึ้นไปอีก ขณะยื่นหันหน้ารับแสงอาทิตย์อยู่แบบนี้

เมื่อเห็นว่าหมี่ซ่าไม่ตอบ สิงเค่อเหล่ยจึงยื่นหน้าไปสำรวจดูด้านหลัง
ตัวเธอ “เหม่ออะไรอยู่นะ ถูกคุณไสยของพวกลัทธิมนตร์ดำหรือ?”

หมี่ซ่าจ้องเขาตาเขม็ง “คุณนั่นแหละที่น่าสงสัยที่สุดว่าเป็นเจ้าลัทธิต
มนตร์ดำรีเปล่า!”

สิงเค่อเหล่ยยิ้มยิงฟัน ใบหน้าหล่อเหลาชวนมอง “เป็นมิตรกับผม
หน่อยเถอะ แม่สาวน้อย สหายร่วมอุดมการณ์ต้องสามัคคีกันไว้ถึงจะถูก”

หมี่ซ่าทำหน้าดูดตอบ “บอกแล้วไงว่าห้ามเรียกฉันว่าแม่สาวน้อย!”

“ถ้าฉันจะให้เรียกว่าอะไร” สิงเค่อเหล่ยยกมือสองข้างขึ้นกอดอก
“ที่รักจ๋า?”

“คุณ...” หมี่ซ่าไม่โหดขึ้นหน้า เธอยกเท้าซึ่งสวมรองเท้าส้นสูงอยู่
ขึ้น ก่อนจะเหยียบเท้าเขาอย่างแรงครั้งหนึ่ง แล้วเดินจากไป

“ยายเด็กนี่ร้ายจริง ๆ กล้าเหยียบเท้ากันเลยหรอ!” สิงเค่อเหล่ย
ร้องซี้ดครั้งหนึ่ง แล้วตะโกนไล่หลังเธอไปว่า “คุณมาเยี่ยมคนป่วยหรือว่า
มาหาหมอ รู้รีเปล่าว่าแผนกศัลยกรรมกระดูกไปทางไหน”

หมี่ซ่าหยุดยืน แล้วหันกลับมา “คุณมาหาพี่ห่าเหยียนหรือ?”

“หรือจะให้ผมมาสะกดรอยตามคุณล่ะ” พอเห็นว่าหมี่ซ่าแสดงท่าที
ไม่เป็นมิตร สิงเค่อเหล่ยจึงแตกตัวกลับไป “อย่าประเมินความสวยของ
ตัวเองสูงเกินไปหน่อยเลย” แต่แล้วเขาก็ต้องคลายยิ้ม ก่อนจะเปลี่ยนมาทำ
สีหน้าจริงจัง เมื่อสาวน้อยทำท่าเหมือนจะระเบิดอารมณ์ออกมา “ผมล้อเล่น
นะ คุณอย่าคิดจริงจังไปเลย ลูกพี่บอกให้ผมมาหาพี่สะใภ้ต่างหาก ผม
ไม่คุ้นเคยกับที่นี่ ก็เลยต้องขอคำชี้แนะจากคุณเป็นพิเศษ”

หมีขากลอกตาไปมา แล้วจู่ๆเธอก็คิดแผนออก “เห็นแก่ที่คุณน่ารังเกียจขนาดนี้ ฉันจะบอกทางสว่างให้เอาบุญแล้วกัน คุณเดินตามทางที่ฉันบอกนะ พอเดินทะลุอาคารผู้ช่วยออกไปแล้วให้เลี้ยวขวา จากนั้นก็เลี้ยวซ้ายอีกที ก็จะถึงอาคารอเนกประสงค์ อาคาร C จะอยู่ข้างๆอาคารอเนกประสงค์ ขึ้นไปชั้นสอง เลี้ยวซ้ายประตูแรก”

สิงเค่อเหล่ยเชื่อที่หมีขาบอกอย่างสนิทใจ เขาเดินเข้าไปหيكางน้อยๆของเธอ “ถ้าฉันผมไปก่อนนะ ผมกำลังรีบเลยไปส่งคุณไม่ได้ คราวนี้นั่งแท็กซี่กลับบ้านไปก่อนแล้วกัน” ขณะหมุนตัวเดินจากมา เขาก็ได้ยินเสียงสาวน้อยต่อว่าเขาตั้งมาจากด้านหลังตามคาด “ใครเขาอยากให้คุณไปส่ง คนลามก!”

สิงเค่อเหล่ยเดินต่อไปโดยไม่ได้ชะลอฝีเท้า แต่ก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ ทว่าเมื่อเดินตามทางที่หมีขาบอกไปจนถึงจุดหมาย หยุดยีน แล้วเงยหน้าขึ้น เขาก็ได้แต่อึ้งตาค้างเมื่อเห็นป้ายที่มีตัวอักษรตัวโตเขียนว่า “แผนกคัดลอกกรรมระบบทางเดินปัสสาวะ”

ทั้งคู่เคยทะเลาะกันมานับครั้งไม่ถ้วน แต่นี่เป็นครั้งที่สิงเค่อเหล่ยพ่ายแพ้อย่างไม่เป็นท่ามากที่สุด

ขณะนั้นเอง แพทย์คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่หน้าประตูก็เรียกเขาด้วยท่าที่หงุดหงิดเล็กน้อย “คุณเบอร์ลิสสองไข่ม้อยครับ ถ้าใช้ก็เข้ามา”

จู่ๆขมับของสิงเค่อเหล่ยก็กระตุก สีหน้าของเขาเย็นชาขึ้นมาทันที “คุณนะเบอร์ลิสสอง! คุณนะเบอร์ลิสสองกันทั้งบ้านเลย!”

หลังจากเกิดเหตุ สิงเค่อเหล่ยเอาเรื่องนี้ไปฟ้องเฮอ^๕หย่าเหยียน “ไม่เจอกันไม่กี่วัน แม่สาวน้อยนั้นใจกล้าขึ้นมาก ถึงกับกล้าบอกทางให้ผมไปที่แผนกคัดลอกกรรมระบบทางเดินปัสสาวะ แต่ที่ชายหน้ายิ่งกว่าก็คือพันตรีผู้ยิ่งใหญ่อย่างผมกลับเชื่อชะอย่างนั้น” ตอนนั้นเขาเองก็ยังแปลกใจอยู่ว่า ทำไมหมีขาถึงได้ดูคุ่นเคยกับสถานที่ภายในโรงพยาบาลทหารบกนัก

^๕ แซ่เฮอ (賀) ของเฮอหย่าเหยียน เป็นแซ่เดียวกับ “เฮอซี” ตัวละครที่กล่าวถึงแล้วก่อนหน้านี้

แต่วันนั้นเสื้อหยาเหยียนต้องผ่าตัด เขาเลยไม่ได้ซักไซ้อีกฝ่าย และรีบกลับไปซื้ออมรบท่อนที่

ตอนนี้ เมื่อเห็นว่าหมีขำมีสีหน้าสะใจกับเหตุการณ์ครั้งนั้น ลิงเค่อเหล่ยกี้ก็ขี้เกียจจะคิดบัญชีกับเธอแล้ว “เออ เรื่องคราวนี้น่ะ เห็นแก่ที่ผมขอโทษ คุณเป็นร้อยรอบ คุณยกโทษให้ผมเถอะนะ”

ขอโทษ? เธอเกือบจะลืมเรื่องนั้นไปแล้ว แต่เขากลับมารื้อฟื้นความหลังอีก หมีขำถอยหลังก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็เบือนหน้าหนีๆ ไปด้านข้างเพื่อหลบสายตาเขา “คุณขอโทษ แล้วฉันก็ต้องยอมรับคำขอโทษนั้นหรือ ฉันยังไม่ได้ตัดสินใจเลยว่าจะยกโทษให้คุณหรือเปล่า” เธอตอบกลับไปอย่างไม่มั่นใจ

“เรื่องผ่านไปตั้งนานแล้ว คุณยังตัดสินใจไม่ได้อีกหรือ” ลิงเค่อเหล่ยกี้ก้มตัวลงเล็กน้อย ลมหายใจอุ่นๆ เป่ารดที่ใบหูของหมีขำ “ผมก็สารภาพกับคุณไปแล้วว่าผมไม่ได้จะล่วงเกินคุณหรือว่าลวนลามคุณจริงๆ” เขาชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วเกาศีรษะ “ที่คุณมาเป็นทหาร ไม่ใช่เพื่อจะแก้แค้นสังคม แต่เพื่อจะแก้แค้นผมใช่ไหม?”

“ใครจะแก้แค้นสังคม ใครจะแก้แค้นคุณกัน ประสาหรือเปล่า!” หมีขำยังคงกัดไม่ปล่อย “คำสารภาพปล้ำความผิดได้ตั้งนั้นหรือ ถ้าฉันฆ่าคุณแล้วสารภาพว่าฉันไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าคุณล่ะ แบบนี้ก็ได้ตั้งนี่สิ”

“คุณเปรียบเทียบกับแบบนี้ไม่ถูก” ในเมื่อตอนนี้ทั้งคู่อยู่ในค่ายทหาร ลิงเค่อเหล่ยกี้กับหมีขำจึงจำเป็นต้องรักษาระยะห่างระหว่างกัน “ผมไม่ได้หลบเลี่ยงความผิด แต่คุณก็ต้องให้ออกสพมกลับตัวกลับใจด้วย คุณคิดดูนะ ผมโทรไปคุณก็ไม่รับสาย ส่งข้อความไปคุณก็ไม่ตอบ พอบังเอิญไปเจอคุณเข้า คุณก็แกล้งผม หรือคุณอยากให้ผมยอมรับผิดและขอโทษอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราวมากกว่า ถ้าคุณอยากให้ผมไปขอขมาถึงบ้านก็ไม่มีปัญหา ผมยินดี เฮ้ นี่คุณจะไปไหน ผมยังพูดไม่จบเลยนะ แม่สาวน้อย!”

ลิงเค่อเหล่ยกี้มขมมองตามหลังหมีขำซึ่งกำลังโมโหเดินจากไป พลางคิดในใจว่าแม่สาวน้อยคนนี้น่าสนใจจริงๆ ตัวเองก็ไม่ได้มีผลกระทบบ้างมากมาย แต่กลับขี้โมโห หลังจากนั้นเขาก็โทรศัพท์ไปหาเฮ้ออี่เจิง ทันทีที่

อีกฝ่ายรับสาย เขาก็ถามโพล่งไปอย่างไม่อ้อมค้อม “ลูกพี่ครับ ทำไมหมีขา ถึงมาอยู่ในค่ายได้”

“เธอเป็นทหารใหม่นะ ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น” ไม่มีเสียงรบกวนอื่นใดดังมาจากปลายสาย เธออึ้งใจต้องอยู่ในห้องทำงานเนเนอน

ได้ยินน้ำเสียงของเธออึ้งใจ สิ่งเค่อเหล่ยก็รู้ทันทีว่ามีบางอย่างแปลกๆ เขาจึงยิ้มพลางถามว่า “ถ้าคนบอบบางอ่อนแออย่างนั้นยังมาเป็นทหารได้ อย่างผมก็ต้องได้เป็นนายพลแล้วละ ลูกพี่ครับ เอาอย่างนี้ดีมั๊ย ผมจะทำใจให้เยี่ยมๆ งดความสามารถทั้งหมดที่มีออกมาใช้ฝึกเธอ”

“กลัวว่าแกจะเอาความสามารถในตัวไปใช้กับเรื่องอื่นแทนนะสิ” เธออึ้งใจแต่เสียงก็อย่างไม่สนใจอารมณ์ “ตอนนี้ยังจะไปดูงานที่กองพันที่ 532 อีกมั๊ยละ ถ้าแกยังยืนยันว่าจะไป ฉันก็จะลองพิจารณาดู เพราะไหนๆ การส่งพันตรีผู้ยิ่งใหญ่ไปสังเกตการณ์ที่ค่ายฝึกทหารใหม่ก็เป็นการสิ้นเปลืองบุคลากรเกินไปหน่อยจริงๆ”

สิ่งเค่อเหล่ยหัวเราะแหะๆ แล้วตอบว่า “ท่านผู้นำกล่าวชมเกินไปแล้ว หากเป็นภารกิจที่ท่านมอบหมาย ต่อให้เป็นค่ายฝึกฤดูหิมะปีศาจ ผมก็จะไป ปฏิบัติภารกิจอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง นับประสาอะไรกับแค่ค่ายฝึกทหารใหม่”

เธออึ้งใจเอ่ยล้อเลียน “อย่ามาทำเป็นพูดดีหน่อยเลย ใครหน้าไหนวะ ที่กักบริเวณตัวเอง แถมยังประท้วงอดอาหารอีก ไม่รู้จักขยี้หน้าคนอื่น ซะบ้าง!”

สิ่งเค่อเหล่ยทำหน้าทะเล้น “ถ้าจะขยี้หน้า ก็คงไม่ใช่แค่ผมคนเดียว ละครับ ในเมื่อท่านผู้นำเป็นผู้บังคับบัญชาของผม!”

เธออึ้งใจไม่พอใจ “ฉันละก็ลุ่มใจจริงๆ ที่มีผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างแก!”

สิ่งเค่อเหล่ยกล่าวถ้อยคำสำนึกผิดอย่างรู้งาน “ลูกพี่ครับ อย่าตำหนิผมอีกเลย หลังจากในวันนี้ผมได้คิดทบทวนแล้ว ผมเข้าใจอย่างลึกซึ้งแล้วว่า ตัวเองบกพร่องตรงไหน ผมจะเขียนหนังสือสำนึกผิดห้าพันตัวอักษรใหม่ คราวนี้จะไม่ยอมให้สหายซู่เหวินบัวเขียนแทนอีกเด็ดขาด”

เธออึ้งใจหัวเราะพลางดูว่า “เหลวไหลจริง!”

เมื่อปัญหาเรื่องงานคลี่คลายแล้ว ลิงเค่อเหล่ยก็รีบฉวยโอกาสชักถามเรื่องที่เหมาะเข้ามาอยู่ในค่ายฝึกทหารใหม่ต่อ เธออึ้งใจเงยไม่ตอบ ปลอบให้เขาอยากรู้ต่อไป จนกระทั่งลิงเค่อเหล่ยรายงานความคืบหน้าเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายเรียบร้อยแล้ว เธออึ้งจึงได้บอกเขาอย่างคร่าว ๆ ว่า “เป็นกฎของโรงพยาบาลนั่นนะ แพทย์ฝึกหัดทุกคนจะต้องเข้ารับการฝึกในค่ายฝึกทหารใหม่เป็นเวลาหนึ่งเดือน คราวนี้มีแพทย์ฝึกหัดมาสองคน”

“โรงพยาบาลชั้นต่ำที่ไหนครับ ถึงได้มีกฎบ้า ๆ บอ ๆ แบบนี้” ลิงเค่อเหล่ยรู้ว่าหมีขาเรียนหมอ แต่ด้วยรูปร่างหน้าตา บุคลิกลักษณะ และนิสัยของเธอ ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็เหมาะจะเป็นพยาบาลมากกว่า ดังนั้นที่ผ่านมาในสายตาของเขา หมีขาจึงเป็นนางฟ้า^๑ ตัวน้อยมาโดยตลอด

“ตอนฝึกปฐมพยาบาลฉุกเฉินก็ให้แพทย์ฝึกหัดสองคนนี้ช่วยได้” เธออึ้งให้ข้อมูลที่สั้นกระชับแต่ชัดเจน ก่อนจะพูดปิดท้ายว่า “จะถือว่านี่เป็น ‘การแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์’ ระหว่างกองทัพกับโรงพยาบาลก็ได้ วิน-วิน ทั้งสองฝ่าย”

แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์? แล้วยังวิน-วินอีก? ลิงเค่อเหล่ยถึงกับต้องยอมรับแต่โดยดีว่าทานสหายผู้นำใช้ภาษาได้ดีไม่แพ้ตัวเอง “ลูกพี่หมายถึงตัวเองใช่ไหมครับ แหม ต่อไปถ้าลูกพี่กับพี่สะใภ้ไปจดทะเบียนสมรสกัน จะถือว่าลูกพี่แต่งงานรยาเข้ากองทัพ หรือถือว่าลูกพี่แต่งงานออกไปเป็นเชยโรงพยาบาลดีล่ะ” ลิงเค่อเหล่ยพูดต่อเป็นชุดโดยไม่เปิดโอกาสให้เธออึ้งพูดแทรก “ลูกพี่ไม่มีอะไรให้ผมรับใช้แล้วใช่ไหมครับ ถ้าฉันผมขอตัวไปปฏิบัติภารกิจแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์” ต่อก่อน”

ดูเอาเองเถอะว่าผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาเรียนรู้เร็วขนาดไหน ซึมซับประสบการณ์ได้ดีเท่าเรื่องการรบเลยทีเดียว เพียงฟังเขาพูดแค่นี้ก็นำไปปรับใช้ในสถานการณ์จริงได้แล้ว

เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณสายไม่ว่างดังออกมาจากหูโทรศัพท์ เธออึ้งก็ไม่ได้แต่ยิ้มอย่างขมขื่น

^๑ คนจีนยกย่องนางพยาบาลว่าเปรียบเสมือน “นางฟ้า”

แน่นอนว่าโรงพยาบาลทหารบกไม่ได้เป็นโรงพยาบาลชั้นต่ำอย่างที
สิงเค่อเหล่หยุด หากแต่เป็นโรงพยาบาลชั้นนำของเมือง โรงพยาบาลแห่งนี้
มีระเบียบข้อบังคับว่า นอกจากแพทย์ที่เป็นทหารอยู่ก่อนแล้ว แพทย์คนใด
ก็ตามที่ไม่มียศทหารจะต้องเข้ารับการฝึกในค่ายฝึกทหารใหม่เป็นเวลาหนึ่ง
เดือน และจะต้องผ่านการประเมินผลตามเกณฑ์ จึงจะได้รับบรรจุเข้าเป็น
แพทย์ในสังกัดโรงพยาบาล ด้วยเหตุนี้ แม้จะไม่ใช้“ทหารแท้ๆ” แต่หมีซำ
ก็ต้องเข้ารับการฝึกอย่างเข้มข้นเช่นเดียวกับเหล่าพลทหารใหม่ที่สมัครเข้ามา
เป็นทหารในกองทัพ

ตามระเบียบการฝึกทหารใหม่ ทหารชายและทหารหญิงจะแยกกันฝึก
ดังนั้นเหล่าพลทหารชายและพลทหารหญิงในสังกัดค่ายฝึกทหารใหม่จึง
แยกกันฝึกอยู่ในลานฝึกแห่งเดียวกัน สิงเค่อเหล่ได้รับมอบหมายจาก
ผู้บัญชาการกองพลให้มาร่วมสังเกตการณ์ตลอดการฝึก เขามีหน้าที่ควบคุม
และคอยให้คำแนะนำการฝึกทหารใหม่ครั้งนี้ ด้วยฐานะสมาชิกสายลับ
ความสามารถในการรบของสิงเค่อเหล่จึงเป็นที่เลื่องลือไปทั่วทั้งกองพล
หรือแม้กระทั่งทั่วทั้งกองทัพภาค เพราะเหตุนี้ เขาจึงไม่ได้สนใจการฝึกของ
เหล่าพลทหารหญิงเพียงไม่กี่คนมากนัก หลังจากที่รู้ว่าเหตุใดหมีซำจึงมา
เข้ารับการฝึกที่นี่แล้ว วันรุ่งขึ้นเขาก็ไปสังเกตการณ์การฝึกของเหล่าพลทหาร
ชายตามแผนที่ตั้งใจไว้ทุกอย่างไร้กังวล

เมื่อเทียบกันแล้ว การฝึกทหารหญิงเข้มข้นน้อยกว่าการฝึกทหารชาย
แต่สภาพร่างกายของหมีซำก็ยังรับไม่ไหว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่การ
ฝึกเดินป่าเป็นระยะทางสามกิโลเมตรครั้งแรกสิ้นสุดลง หมีซำก็อ่อนเพลีย
ถึงขั้นหมดเรี่ยวหมดแรง แต่ถึงแม้จะมีอาการหน้ามืดวิงเวียน เธอก็ยังคง
หอบสังขารมาปรากฏตัวในลานฝึกทั้งไปหน้าซีดขาว

ช่วงใกล้เที่ยงวัน ขณะที่สิงเค่อเหล่กำลังอบรมเหล่าพลทหารชาย
อยู่นั่นเอง จู่ๆ บริเวณตำแหน่งเก้าอี้พิกา⁷ ของลานฝึกก็เกิดความซุลมุน
วุ่นวายขึ้น เขาหันหน้าไปอย่างไม่สบอารมณ์ พลังทอดสายตามองไปยัง

⁷ การบอกตำแหน่งทางการทหาร โดยใช้ตำแหน่งตามตัวเลขบนหน้าปัดนาฬิกา

บริเวณนั้น และพอมองไม่เห็นใครบางคน เขาเลยขมวดคิ้วเล็กน้อย

ลิ่งเหยียนซานตะโกนบอกเหล่าพลทหารหญิงว่าอย่าเินมุง เพื่อให้หมีซ่า ซึ่งเป็นลมอยู่ได้รับอากาศบริสุทธิ์ พลังกตจุดเหรินจง^๑ ของหมีซ่าไปด้วย

ลิ่งเค่อเหล่ยรีบรุดไปดู เมื่อมองไปเห็นดวงหน้าน้อย ๆ ของหมีซ่าไว้สีเลือด เขาก็รีบก้มลงอุ้มเธอ แล้ววิ่งไปยังห้องพยาบาลทันที

ตอนที่หมีซ่าฟื้นขึ้นมา เธอกำลังอิงแอบอยู่ในอ้อมอกของลิ่งเค่อเหล่ย หลังจากที่รู้สึกตัวดีแล้ว หมีซ่าก็หน้าแดงขึ้นมา “โดยบังเอิญ” พลังตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่งตัวตรง และเชิดคางน้อย ๆ ขึ้นเพื่อแสดงท่าที่ปฏิเสธ “คุณอย่ามาถือโอกาสแต่ะอั้งฉันนะ”

“ถ้าหัวหน้ากองของพวกคุณไม่ใช่ผู้หญิง อุ้มคุณไม่ไหว ผมก็คงขี้เกียจเข้าไปยุ่ง ตอนกลางวันกินข้าวไปเยอะลึทา ถึงได้ตัวหนักขนาดนี้” ทันที่ที่เธอผละออกจากอ้อมอกของเขา ลิ่งเค่อเหล่ยก็กลับมามีสีหน้าท่าทางทะเล้นอย่างปกติ แกวตอาอบอุ่นอ่อนโยนก่อนหน้านี้จึงถูกดบังไว้้อย่างง่ายดาย

แม้จะกำลังไม่สบาย แต่หมีซาก็ไม่ยอมอ่อนข้อ “เสียดายข้าวสวยกับหมั่นโถวกองทัพลินะ ฉันจะกินให้เยอะๆ เลย รายจ่ายของพวกคุณจะได้เกินงบ!”

ลิ่งเค่อเหล่ยยอมยืมพลังกวาดตามองร่างผอมบางของเธอ “ถ้าคุณกินเยอะจนรายจ่ายของเราเกินงบได้ ผมจะยอมใช้แซ่เดียวกับคุณเลย”

หมีซ่าแสดงท่าที่รังเกียจ “ใครเขาจะอยากได้คุณกัน”

พอเห็นเธอทำท่าทางดันทุรังเหมือนเด็ก ดวงตาของลิ่งเค่อเหล่ยที่มองเธออยู่ก็ฉายแววอ่อนโยนและจืดจางโดยไม่รู้ตัว เขายกมือขึ้นลูบผมยุ่ง ๆ ของเธอแล้วเอ่ยเสียดๆ ชัดกับแววตาอบอุ่นของตัวเองอย่างสิ้นเชิง “ถ้ารู้ตัวว่าไม่สบายก็ขอลาป่วยได้ จะฝืนทำเก่งทำไม่ ตัวเองเป็นหมอแท้ๆ แต่กลับไม่รักษาสุขภาพเสียเอง ระวังเถอะ ผมจะทำให้คุณไม่ผ่านการประเมิน!”

หมีซ่าจ้องเขา “จะใช้อำนาจในทางมิชอบงั้นหรือ ถ้าคุณกล้าทำให้ฉัน

^๑จุดลมปราณที่อยู่ตรงจุดกึ่งกลางระหว่างปลายจมูกกับริมฝีปากบน การกระตุ้นจุดลมปราณนี้จะช่วยให้คนที่หมดสติฟื้นขึ้นได้

“ไม่ผ่าน ฉันจะร้องเรียนคุณ!”

“นี่สิ่งชิ้นกล้าขู่มผมแล้วหรือ” สิงเค่อเหล่ยแกล้งบีบมือเธอ “สี่หน้าทำทางใช้ได้เลยนะเนี่ย”

หมีซ่าซึกมือกลับแล้วตีเขา

แต่สิงเค่อเหล่ยไม่โกรธ “คุณพักสักสองวันเถอะ ใช้การเป็นลมครั้งนี้เป็นข้ออ้างซะ คุณวางใจได้ มีผมอยู่ทั้งคน คุณต้องผ่านการทดสอบแน่นอน”

“ใครให้คุณใช้เส้นสายให้ไม่ทราบ” หมีซ่าปฏิเสชน้ำใจของเขา “คนเป็นหมอกก็ต้องมีร่างกายที่แข็งแรงเหมือนกัน ไม่อย่างนั้น ถ้าวันไหนฉันเกิดเป็นลมล้มพับในห้องผ่าตัดขึ้นมาจะทำยังไง แถมนี่ยังเป็นระเบียบของทางโรงพยาบาลด้วย ฉันจะมาทำตัวซี้เกียจไม่ได้หรอก” หมีซ่าจ้องตาสิงเค่อเหล่ย ใบหน้าของเธอยังคงฉายแววความเป็นเด็กอยู่ แต่น้ำเสียงที่เปล่งออกมานั้นกลับจริงจังมาก “คุณบอกเองไม่ใช่หรือว่ากองทหารที่เดินแถวยังไม่เป็นระเบียบ ไม่อยากคิดเลยว่าตอนไปออกรบจะเป็นยังไง ในเมื่อฉันเลือกจะทำงานที่โรงพยาบาลทหารบกแล้ว ฉันก็ต้องทำให้ได้ ฉันต้องเป็นแพทย์ในยามสงบ และเป็นทหารในยามสงคราม!”

คิดไม่ถึงเลยว่าแม่สาวน้อยบอบบางตรงหน้าจะมีจิตสำนึกที่ตีขนาดนี้

“ผมชื่นใจจริงๆ ที่คุณคิดได้แบบนี้” สิงเค่อเหล่ยยกมือทั้งสองขึ้นกอดอกพลาทงกวาดตามองหมีซ่าอย่างละเอียด แล้วจู่ๆ เขาก็บ้วนอุตมการณ์ทางการเมืองใส่สมองของเธอด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมจริงจัง “หากไม่เรียนรู้อยอมทำให้ล่าหลังผู้อื่น ดังนั้น เพื่อให้เราสองคนได้ก้าวหน้าไปพร้อมๆ กัน เพื่อให้เราจัดการความสัมพันธ์ระหว่าง ‘สหായร่วมปฏิวัติ’ ได้ดี คงต้องลำบากคุณแล้วนะ”

“นี่พูดบ้าบออะไรของคุณเนี่ย ฉันขอสาบานต่อหน้าดวงจันทร์เลยว่าฉันไม่อยากจะก้าวหน้าไปพร้อมๆ กับคุณเลยจริงๆ” หมีซ่าพูดพลาทงคว่าหมอนที่ใช้ฟิงหลังอยู่ป้าใส่เขาเป็นการประท้วง “ขอร้องละ คุณอย่าทำท่าเหมือนกำลังจะช่วยให้ฉันหลุดพ้นจาก ‘ความเขลา’ แล้วบังคับให้ฉันต้องยอม ‘ประนีประนอม’ กับคุณตอนนี้เลยได้มั๊ย”

“อย่าขยับตัวซี้ซั้วสิ ถ้าคุณทำผ้าปูเตียงของห้องพยาบาลเลอะเทอะ

ผมจะไม่ช่วยคุณจริง ๆ นะ” ลิงเค่อเหล่ยพักรบชั่วคราว เพราะขึ้นเขายังแซว เธอต่อไป หมี่ซ่าต้องโกรธเป็นฟืนเป็นไฟแน่นอน สุดท้ายเขาก็จ้องเธอด้วย แวตตาลึกซึ้งครู่หนึ่ง

หมี่ซ่าออกไปครู่หนึ่ง ก่อนจะระลึกได้ว่า ที่ลิงเค่อเหล่ยบอกว่าเธอ ไม่สบาย หมายถึงช่วงนั้นของเธอในทุกเดือน แก้มของหมี่ซ่าแดงเรื่อขึ้นมาทันที เธอผลึกเขาอย่างแรงครั้งหนึ่ง รู้สึกอายเสียจนทำตัวไม่ถูก “คุณรีบออกไปซะ ฉันไม่อยากเห็นหน้าคุณแล้ว”

ลิงเค่อเหล่ยกลับหัวเราะไว้ไม่อยู่ ก่อนจะออกไปเขาออกคำสั่งกับเธอว่า “เดี๋ยวพอน้ำทะเลถึงเสร็จ ใส่เสื้อผ้าผมกลับไปแล้วกันนะ”

ตอนที่พบกันครั้งแรก เสื้อผ้าที่เธอสวมอยู่ในสภาพไม่เรียบร้อย คราวนี้ก็ยัง...หมี่ซ่าเขินอายเสียจนหน้าแดงตัวแดงไปถึงนิ้วเท้า เธอคว้าชุดฝึกของเขาซึ่งบอวอลไปด้วยกลืนอายชายชาติทหารขึ้นมาปิดหน้า รู้สึกอับอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

ทว่าลิงเค่อเหล่ยกลับยิ้มอย่างไม่ถือสา

หลังจากวันนั้น หมี่ซ่าก็เข้ารับการฝึกตามปกติ แต่สิ่งที่ต่างไปจากเดิมก็คือ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ลิงเค่อเหล่ยจะคอยมาตรวจตราเหล่าพลทหารหญิงเป็นระยะ สวีเหยียนซานจับสังเกตได้ว่า เวลาพักของพวกเธอมากขึ้น อย่างเห็นได้ชัด เมื่อเทียบกับช่วงก่อนหน้าที่หมี่ซ่าเป็นลมในวันนั้น กระทั่งถึงวันที่ต้องฝึกปฐมพยาบาลในสนามรบ ลิงเค่อเหล่ยจึงได้ให้พลทหารชายหญิงทั้งหมดมาฝึกด้วยกัน

พอการฝึกเริ่มขึ้น หมี่ซ่ากับสวีเหยียนซานแยกกันไปสาธิตวิธีการปฐมพยาบาลให้กับเหล่าทหารใหม่คนละกลุ่ม สวีเหยียนซานเป็นผู้สาธิตวิธีการทำแผลที่มีเลือดออกบนแขนขวา เธอเดินไปตรงหน้าพลทหารที่แสดงเป็นทหารที่ได้รับบาดเจ็บ จากนั้นก็สาธิตวิธีการปฐมพยาบาลพลาสมาออกไปด้วย ส่วนหมี่ซ่าเป็นผู้สาธิตวิธีการปฐมพยาบาลกระดูกขาหัก โดยมีลิงเค่อเหล่ยแสดงเป็นทหารที่ขาหัก

หมี่ซ่าไม่สนใจสีหน้าอึมของอีกฝ่าย เธอสั่งให้เขาอนลงและแสดง

บททหารซึกหักด้วยท่าที่จริงจัง สิ่งเค่อเหล่ยทำตามที่เขาบอก จากนั้นหมี่ซึกาก็หยิบไม้กระดานขึ้นมาด้วยท่าทางคล่องแคล่ว เธอสาธิตวิธีการปฐมพยาบาล พลังอธิบายให้เหล่าทหารใหม่ฟังอย่างใจเย็น “ทหารท่านนี้กระดุกหักเป็นบริเวณกว้าง มีเลือดออกมาก เราต้องใช้ไม้กระดานสองแผ่นตามขาไว้ให้แน่น ก่อนอื่นให้ใช้ผ้าพันแผลพันที่ต้นขา...” ขณะอธิบาย มือขาวนวล และเรียวยาวของเธอไปเฉียดโดนต้นขาด้านนอกของสิ่งเค่อเหล่ยเข้าโดยไม่รู้ตัว “เวลาพันผ้าพันแผล ต้องพันให้กระชับพอดีๆ ถ้าพันหลวมเกินไป จะตามกระดุกที่หักไม่อยู่ แต่ถ้าพันแน่นเกินไปก็จะส่งผลเสียต่อ...” ในขณะที่ปากเธอพูดว่าไม่ควรพันแน่นเกินไป แต่มือของเธอกลับออกแรงดึงผ้าพันแผลจนแน่นหลายครั้ง

เดิมหมี่ซึกาเจตนาจะรัดแน่นๆ เพื่อให้ใครบางคนรู้สึกเจ็บ แต่ร่างกายของสิ่งเค่อเหล่ยได้รับการฝึกฝนเคียวกรำมาอย่างหนัก แรงอันน้อยนิดของเธอจึงไม่ได้ทำให้เขารู้สึกเจ็บแม้แต่น้อย เขาเพียงแต่รู้สึกว่าบริเวณที่ถูกมืออ่อนอ่อนนุ่มของเธอสัมผัสมีความรู้สึกแปลกๆ ทั้งความรู้สึกนี้ยังทำให้สีหน้าของเขาไม่ได้อะเสียเลย สิ่งเค่อเหล่ยรู้สึกกระทั่งว่า เขาจำเป็นต้องให้บทเรียนบทหนึ่งกับหมี่ซึกา เพื่อบอกให้เธอรู้ว่าร่างกายของผู้ชายนั้นอ่อนไหวมาก

หลังจากการฝึกในวันนั้นสิ้นสุดลง สิ่งเค่อเหล่ยก็หาจังหวะเข้าถึงตัวหมี่ซึกาโดยที่เธอไม่รู้ตัว เขาเอ่ยเสียงเบา “ผมตัดสินใจแล้วว่า หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจครั้งนี้ ผมจะไปอยู่โรงพยาบาล เพื่อสะกดรอยตามและจับกุมคุณ” พอเห็นหมี่ซึกามีสีหน้าโมโห เขาก็ตั้งใจพูดทวนประสาทเธออีกประโยค พลังยิ้มแฉ่ง “ก่อกวนให้โรงพยาบาลแตกไปเลย!”

หมี่ซึการู้สึกเหนื่อยหน่ายกับพฤติกรรมยียวนทวนประสาทที่สิ่งเค่อเหล่ยทำกับเธอเป็นประจำ ตั้งแต่ที่ทั้งคู่รู้จักกันมา เมื่อไรที่ได้เจอหน้า หากไม่ได้แซวเธอสักสองสามประโยค ก็ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นจะตายเอาเสียให้ได้ จนทำให้หมี่ซึกาเกือบจะเข้าใจไปว่า งานของผู้พันซึกาก็คือ...แซวคนทุกวัน!

“ก่อนหน้านี้ใครนะที่ทำทำซิงซัง ตาคันว่าสติปัญญาไม่สมประกอบ ตอนนี้ดันประสาทกลับ มาไวยวายขอไปอยู่โรงพยาบาลซะเอง เอาสิ ไปที่

แผนกจิตเวชได้เลย ที่นั่นเหมาะกับคุณเลยละ” หมี่ขำจ้องสิงเค่อเหล่เหล่ตาเขม็ง พลังเย้ยด้วยความโมโห “ยืมๆ ยืมเข้าไปสิ ไม่กลัวว่าหน้าจะเกร็งจนเป็นตะคริวหรือไง!”

สิงเค่อเหล่เย้ยกลับอย่างไม่ยี่หระ สีหน้าท่าทางของเขายังคงมึนออกมึนใจเช่นเคย ขณะที่หมี่ขำกำลังจะเดินหนีไป เขาก็พลิกฝ่ามือไปคว้าข้อมือเธอไว้ จากนั้นก็ออกแรงเล็กน้อย แล้วดันตัวเธอไปติดกับผนังทั้งใบหน้า ยิ้มกริม “ผมรู้สึกว้าหลังจากที่ผมมอบบรมสั่งสอนคุณมา คุณมีพัฒนาการดีขึ้นอย่างผิดหูผิดตาเลยนะ” ช่วงแรกๆ ที่เขาแซวเธอ เธอไม่ได้เถียงเขา กลับไวขนาดนี้

“คุณจะทำอะไรนะ” หมี่ขำถูกสิงเค่อเหล่เย้ยกักตัวไว้ระหว่างตัวเขากับผนัง กลิ่นนมหรืบนตัวเขาซึ่งเธอพอจะคุ้นเคยอยู่บ้างกลับกลายเป็นกลิ่นอายเย้ายวนในห้วงเวลานี้ เธอนิ่งอึ้ง พุดอะไรไม่ออก ได้แต่มองเขาด้วยหัวใจที่เต้นแรง

หากจำไม่ได้ นี่เป็นครั้งแรกที่หมี่ขำได้มองเขาในระยะประชิดขนาดนี้ ใบหน้าของสิงเค่อเหล่เย้ยคมเข้มมาก โดยเฉพาะคิ้วเรียวดูกระจับขี้ของเขาซึ่งขยับจนให้ใบหน้าดูตุตัน ทั้งช่วยเสริมให้โครงหน้าของเขาดูคมเข้มมากขึ้นไปอีก มีเพียงริมฝีปากที่ไม่หนาไม่บางจนเกินไปเท่านั้นที่ดูอ่อนโยนอย่างยิ่ง มุมปากของเขาเซิดขึ้นเล็กน้อย ทำให้ดูเหมือนว่าเขายิ้มอยู่ตลอดเวลา ลักษณะเช่นนี้ไม่เพียงแต่ทำให้เขาได้รับฉายาว่า “เสือหน้ายิ้ม” แต่ยังทำให้ใบหน้าคมเข้มตุตันของเขามีความเป็นเด็กเจืออยู่ด้วย

ด้วยรู้สึกว่าเขาขยับเข้ามาใกล้ตัวเองมากขึ้น หมี่ขำจึงใช้มือทั้งสองดันหน้าอกเขาไว้อย่างเกร็งๆ พลังขอร้องอย่างตะกุกตะกัก “คุณเปลืองฉันไปเถอะ” ส่วนน้อยปากกล้าลั่นฤทธิ์ทันทีเมื่อเผชิญกับความเป็นนักเลงของเขา

พอเห็นว่าเธอดูมั่นจนทำอะไรไม่ถูก รอยยิ้มในดวงตาของสิงเค่อเหล่เย้ยก็ยิ่งลึกซึ้งขึ้นอีก เขาโน้มตัวเข้าไปใกล้ใบหูของเธอพลางกระซิบ “ทำไมต้องหน้าแดงด้วยล่ะ ที่ตอนคุณ ‘จูบ ๆ คล่า ๆ’ ผม ไม่เห็นคุณจะชินตรงไหนเลย” ลมหายใจร้อนผ่าวรินรดบนใบหูของเธอ ทำให้จิตใจของหมี่ขำสับสนว้าวุ่นไปหมด แต่แล้วสิงเค่อเหล่เย้ยก็ไม่ได้ขยับเข้าใกล้เธอเพิ่มขึ้นอีก เขา

หยุดอยู่เพียงแค่นั้น ก่อนจะถอยหลังมาหนึ่งก้าว แล้วยกไหล่อย่างไม่หวั่น
“นี่เป็นการลงโทษ ต่อไปอย่าทำแบบนี้อีกเด็ดขาด” หลังพูดจบ เขาสวมหัว
เดินจากไปทันที

กว่าหมีซ่าจะเรียกสติกลับคืนมาได้อีกครั้ง สิ่งเคอะเขลาก็หายตัว
ไปแล้ว

“ลงโทษเธอ อะไรของเขาเนี่ย” หมีซ่าไม่อาจเข้าใจความหมายของ
สิ่งเคอะเขล่ได้ ด้วยสติปัญญาของตัวเอง และพอลองคิดย้อนกลับไป
ทุกครั้งที่สิ่งเคอะเขล่ลงใจเข้าใกล้เธอ เธอก็จะเกิดอาการมืออ่อนเท้าอ่อน
สมองตื้อเป็นปฏิกิริยาถูกไซ้ตามมาเสมอ หมีซ่ายกสองมือขึ้นปิดหน้า รู้สึก
กลัวใจที่ตัวเองไม่เอาไหน “สิ่งเคอะเขล่ ไอ้คนลามก!”

เวลาหนึ่งเดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว เผลอแวบเดียวก็มาถึงการประเมิน
ผลช่วงที่หนึ่งแล้ว หมีซ่าพยายามทำอย่างสุดความสามารถ นอกจากการ
ประเมินผลสถานีสุดท้ายที่กำลังดำเนินการอยู่ การประเมินผลทุกสถานี
ของเธอล้วนแล้วแต่ผ่านมาได้อย่างเฉียดฉิว หมีซ่าผู้มีรูปร่างบอบบางและ
อ่อนแอทำได้เพียงเท่านี้จริงๆ

ในตอนนี้อยู่ที่ห้องอาหารใหม่กำลังเข้าร่วมปฏิบัติการซ้อมรบแบบประจันหน้า
ที่มีชื่อว่า “ภารกิจอันทรงเกียรติ” อยู่

ปฏิบัติการซ้อมรบที่มีชื่อว่า “ภารกิจอันทรงเกียรติ” เป็นเกมสงคราม
ออนไลน์เกมใหม่ที่มีฉากอยู่ในค่ายทหาร เนื่องจากยุทธวิธีการทำสงคราม
ในเกมมีส่วนคล้ายกับยุทธวิธีการทำสงครามจริงของกองทัพ ทั้งฉากและ
อาวุธก็เหมือนจริงมาก และยังมีความรู้ด้านการทหารสอดแทรกอยู่ในเกม
มากมาย จึงมีการนำเกมนี้มาทดลองใช้ในกองทัพ

ภายในห้องคอมพิวเตอร์ของค่าย พลทหารหญิงแต่ละคนล้วนจ้อง
หน้าจอคอมพิวเตอร์กันตาไม่กะพริบ มือหนึ่งกุมเมาส์ ส่วนอีกมือหนึ่ง
กดปุ่มบนคีย์บอร์ด บางคนรื้อนิ้วเล่นเกมอย่างคล่องแคล่ว อย่างเช่นสวี-
เหยียนซาน ในขณะที่บางคนกลับมีท่าทางเก้ๆกังๆอย่างเช่น...สิ่งเคอะเขล่
เดินเข้าไปหาโดยเอามือโพล่หลัง สายตาของเขาหยุดอยู่ที่พลทหารหญิง

คนหนึ่งตรงมุมห้อง มือไม้ของเธอกำลังพันกันแน่นวายเป็นหมด

หมีขาไม่เคยเล่นเกมออนไลน์มาก่อน แม้เธอจะเคยใช้คอมพิวเตอร์แต่นิ้วมือก็ยังคงแข็งทื่อแข็งซ้าเหมือนอุ้งเท้าหมี สิ่งเค่อเหล่ยยืนอยู่ข้างหลังเธอ เมื่อเห็นว่าเธอถูกฝ่ายข้าศึกกำจัดทิ้งครั้งแล้วครั้งเล่าภายในเวลาไม่กี่นาที เขาก็แทบจะอยากฝาสมองเธอออกมาดูว่าในสมองของเธอยึดซี้เถ้าเอาไว้หรือใส่ความรู้ไว้กันแน่ ผู้บัญชาการสั่งให้เธอตีโอบจากทางปีกขวาแท้ ๆ แต่เธอกลับตั้งต้นใจเม็ต้าไปทางปีกซ้าย การดันทุรังสู้ตายอย่างไร้มันสมองแบบนี้มันช่างน่าโมโหหนัก

หลังจากที่หมีขาในเกมถูกล้างหารนับครั้งไม่ถ้วน สิ่งเค่อเหล่ยก็ทนดูไม่ไหวอีกต่อไป เขายืนโน้มตัวจากด้านหลังของเธอ ยืนมือขวาไปกุมมือเธอไว้พลางขยับเมาส์ ส่วนมือซ้ายก็บิดมือน้อย ๆ ของเธอออกไป แล้วกดปุ่มคีย์บอร์ดรัว ๆ พร้อมกับเอ่ยเตือนด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ถ้าไม่ยอมสอบตกลูกปืนนี้แล้วต้องอยู่ฝึกต่ออีกหนึ่งเดือน คุณก็หนึ่ง ๆ ไว้!”

หมีขาซึ่งกำลังจอตจ่ออยู่กับเกมตรงหน้าสะดุ้งตกใจ เมื่อเห็นว่าเป็นสิ่งเค่อเหล่ย เธอก็อยู่หนึ่ง ๆ อย่างว่าง่าย

ท่วงท่าของสิ่งเค่อเหล่ยดูเท่มาก มือของเขาขยับได้อย่างคล่องแคล่วและรวดเร็ว มือของหมีขาขยับไปตามมือของเขาพร้อมกับหุ่นเชิด เธอค่อย ๆ ละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ แล้วมองไปที่นิ้วมือซึ่งขยับไปมาอย่างรวดเร็วของเขา จากนั้นเธอก็เอียงศีรษะเล็กน้อย และจับจ้องไปยังไบหน้าด้านข้างอันคมเข้มของเขา

ต่อมา แม้เวลาจะผ่านไปนานหลายปี แต่ทุกครั้งที่คิดถึงเหตุการณ์ครั้งนั้น หมีขาก็ยังคงรู้สึกหวั่นไหวและอับอุ่นอยู่เสมอ ท่วงท่าของสิ่งเค่อเหล่ยที่โอบเธอไว้ในอ้อมแขนอย่างหลวม ๆ ไบหน้าด้านข้างอันหล่อเหลาซึ่งแทบจะแนบติดชิดผิวกายของเธอ อีกทั้งลมหายใจอุ่น ๆ ของเขาที่รินรดบนตัวเธอ หมีขาจดจำมันขึ้นใจและจะไม่วันลืมไปชั่วชีวิต

กระทั่งเขาช่วยเธอเล่นเกมจนได้คะแนนผ่านตามเกณฑ์การประเมิน หมีขาจึงค่อยตื่นจากภวังค์ เธอขยับตัวเล็กน้อยเพื่อเตือนให้เขาออกห่างจากเธอ พลางพิมพ์เบา ๆ ว่า “คิดไม่ถึงเลยว่าคุณจะเก่งคอมพิวเตอร์กับเขา

ด้วย” เท่าที่เธอเคยสัมผัสเข้ามา สิ่งเค่อเหลยเป็นพวกฐูล้างผลาญ อย่าง
คราวที่เขาช่วยชีวิตเธอไว้ เขาสยบพวกโจรเรียกค่าไถ่ได้ภายในไม่กี่หมัด
ความสามารถในการต่อสู้ของเขายอดเยียมมาก

เมื่อได้ยินคำชมจากปากเธอ สิ่งเค่อเหลยก็กระหึ่มยิ้มย่อง “ตอนที่
ผมเล่นเกมไฮเทคแบบนี้ คุณยังฝึกพลังหนึ่งดัชนี⁹อยู่เลย” ขณะพูด เขา
จงใจใช้นิ้วชี้จิ้มไปที่คีย์บอร์ดด้วยท่าทางเก๋ๆ กังๆ

หมีซ่าเบปาก “คุณนี่คุยปกติโดยไม่มีไม่ได้เลยหรือไง”

“ใครคุยกับคุณ นี่คุณกำลังรับการทดสอบเพื่อประเมินผลอยู่นะ
ไม่รู้ตัวหรือ” สิ่งเค่อเหลยตีมือเธอครึ่งหนึ่ง “ตั้งใจหน่อยสิ!”

หมีซ่าแค้นเสียงทีครึ่งหนึ่ง “คุณดูเป็นการเป็นงานตายแหละ!”

สิ่งเค่อเหลยหัวเราะเบาๆ และขยับตัวให้อยู่ในท่าทางที่เหมาะสม ซึ่ง
เมื่อคนอื่นมองมาก็จะดูเหมือนว่าเขากำลังแนะนำยุทธวิธีการรบให้เธออยู่
จากนั้นเขาก็ถามเธอว่า “เบอร์นกเพนกวินของคุณเบอร์อะไร”

“เบอร์นกเพนกวินอะไรกัน อ้อ คุณหมายถึงเบอร์ QQ¹⁰ นะหรือ”
หมีซ่าตอบไปโดยไม่รู้ตัว “3686...ถามไปทำไมเนี่ย”

“ของผมเบอร์ 666999 เลขสวยใช้มัยล่ะ” พอเหลยไปเห็นว่ามีคน
เดินมา สิ่งเค่อเหลยก็ยึดตัวขึ้นทันเวลาพอดี “แอดผมด้วยล่ะ” เมื่อพูดจบ
ก็ยังแห่เธอด้วยการขยับตาใส่ ท่าทางได้ใจของเขาทำให้หมีซ่าอดมองค้อน
ไม่ได้

**หลังการประเมินผลทั้งหมดเสร็จสิ้น หมีซ่าก็ “ครบกำหนดพันธโทษและ
ได้รับการปล่อยตัว” วันที่ออกจากค่ายฝึกทหารใหม่ เธอได้พบสิ่งเค่อเหลย
ซึ่งกำลังจะออกไปข้างนอกที่หน้าประตูค่ายโดยบังเอิญ**

เขาเบรกรถอย่างกะทันหันเป็นแนวโค้งสวยงาม จนรถแล่นมาจอด
ตรงหน้าเธอพอดี สิ่งเค่อเหลยออกคำสั่ง “ขึ้นรถ!”

⁹ หนึ่งในเจ็ดสิบสองสุดยอดกระบวรทำกำลังภายในของวัดเส้าหลิน

¹⁰ โปรแกรมแชทที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในประเทศจีน มีสัญลักษณ์เป็นรูปนกเพนกวิน

หมีขามองไปยังรถออฟโร้ดรูปลักษณะดูตันตันนั้นแล้วล้งเลครู้หนึ่ง
“ฉันกลับเองได้ ไม่อยากทำให้คุณเสียเวลา”

“ผมจะกลับไปรายงานผลการปฏิบัติงานที่กองพลเลยจะให้คุณสองคน
ติดรถไปด้วย” ลิงเค่อเหล่ยยกคิ้วข้างหนึ่ง พลาบมองไปที่สวีเหยียนซาน
“ขึ้นรถสิสาวสวย ผมจะไปส่ง”

เมื่อได้ยินดังนี้ สวีเหยียนซานก็ทำหน้าที่ใจ “ถ้าฉันฉันไม่เกรงใจ
นะคะ” เธอพูดขณะเปิดประตูด้านที่นั่งข้างคนขับไปด้วย แล้วก้าวขึ้นไปนั่ง
ตรงนั้น

ลิงเค่อเหล่ยชำเลื่องมองสวีเหยียนซานแวบหนึ่ง จากนั้นจึงหันไปมอง
หมีซ่า “ยังยืนงอยู่ทำไมละ ขึ้นรถสิ แถวนั่นกันดารอย่างกับป่าดึกดำบรรพ์
ไม่มีแท็กซี่ให้คุณใช้บริการหรอคะ”

ภายใต้สายตาแรงเร้าของสวีเหยียนซาน หมีซ่าขึ้นไปนั่งบนเบาะหลัง
อย่างไม่เต็มใจ

สวีเหยียนซานเป็นคนคุยเก่งมาก เธอคุยกับลิงเค่อเหล่ยตลอดทาง
ลิงเค่อเหล่ยไม่ใช่ผู้ชายเฉยชาจำพวกที่เอาแต่เงียบคอยฟังฝ่ายเดียว เขา
คุยตอบบ้างเป็นครั้งคราวเพื่อไม่ให้คู่สนทนารู้สึกกระอักกระอ่วน จึงทำให้
สวีเหยียนซานคุยอย่างออกรสมากขึ้นเรื่อย ๆ สุดท้ายเธอก็กับบอกให้เขา
ไปส่งหมีซ่าก่อน

เดิมหมีซ่าก็ไม่อยากอยู่กับลิงเค่อเหล่ยตามลำพังอยู่แล้ว เธอยอม
ยินดีเป็นธรรมดา เธอบอกเขาเป็นระยะๆ ให้ปล่อยเธอลงตรงไหนก็ได้ใน
ตัวเมือง ลิงเค่อเหล่ยไม่ได้ตอบเธอตรงๆ แต่มองเธอผ่านทางกระจกมองหลัง
แทน และถามสวีเหยียนซานว่าจะไปลงที่ไหน จากนั้นเขาก็หมุนพวงมาลัย
รถ แล้วเหยียบคันเร่งจนมิด

หลังลงจากรถไป สวีเหยียนซานยังคงหันกลับมามอง ทำทางของเธอ
ดูอาลัยอวรณ์อยู่มาก

แต่ลิงเค่อเหล่ยไม่ได้รู้สึกอะไรเลย เขาเพียงแต่กลับรถแล้วขับ
ออกไปจากที่นั่น

หมีซ่าพบว่ารถกำลังมุ่งหน้าไปตามเส้นทางกลับบ้านตัวเอง ซึ่งแปลกๆ

นิดหน่อย “นี่คุณรู้ว่าบ้านฉันอยู่ไหนหรือ”

“ถ้างานสวดนมยังไม่พร้อม แล้วจะทำสงครามได้ยังไงละ ขึ้นทำแบบนั้นก็เท่ากับรอให้ฝ่ายข้าศึกมากำจัดฝ่ายตัวเองนะสิ” ถ้อยคำนี้บอกเป็นนัยว่า เขารู้ดีว่าเธอกำลังจะไปที่ไหน

“แล้วคุณจะสวดนมฉันไปทำไมเล่า ฉันไม่ใช่ข้าศึกสักหน่อย”

“ทำไมคุณถึงได้ซื้อบ๊อบแบบนี้ละ ผมสืบข้อมูลเกี่ยวกับตัวคุณไปทำไมคุณไม่รู้เหตุผลนั้นหรือ ผมจะบอกให้คุณรู้ไว้นะหมีขา ผู้ชายดี ๆ อย่างผม นะ หายากยิ่งกว่ามเข็มในมหาสมุทรซะอีก ถ้าคุณยังเล่นตัวอีก ผมก็...” เขายังพูดไม่ทันจบก็มีเสียงโทรศัพท์มือถือดังแทรกขึ้นมาเสียก่อน

หมีขากดปุ่มรับสาย หมีอวีแผดเสียงดุดมาจากปลายสาย “ในที่สุดก็รับสายได้ซะที ยายตัวแสบ! ฉันคิดว่าแกตายไปในค่ายฝึกทหารแล้วซะอีก จะบอกให้ไหม แกรีบกลับบ้านเดี๋ยวนี้เลย นี่ตาหมีโมโหใหญ่แล้ว”

หมีขาตื่นกลัวขึ้นมาทันที “ตาหมีรู้เรื่องแล้วหรือ พี่เขยไม่ได้ช่วยฉันปิดเรื่องนี้ไว้หรือหรือ นี่พี่เขาเก็บความลับไว้ไม่อยู่หรือเนี่ย ตอนนี้นะฉันไม่กลับไปหรอก ฉันจะไปบ้านพี่ พี่อย่าแกล้งน้ำใจแบบนี้สิ ให้ฉันไปหลบภัยสักพักเถอะ ขออ้อละ...”

“จะมาขออ้ออะไรละ ต่อให้ฉันโขกหัวค้ำนับขอโทษแทนแกก็ไม่มีประโยชน์ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ฉันไม่กล้าช่วยแกปิดบังความจริงต่อหรือตาหมีไม่ปลตธานจ้อเย่วิกิบุญแล้ว ฉันขอบอกไว้ก่อนเลยนะว่าแกห้ามมาบ้านฉันเด็ดขาด” พอพูดจบหมีอวีก็วางสายทันที

“แกล้งน้ำใจจริง ๆ!” เพิ่งออกจากค่ายฝึกทหารก็ไม่มีบ้านให้กลับเสียแล้ว ไหล่น้อย ๆ ของหมีขาลูกลง เธอไม่สนใจสิ่งเค่อเหล่ซึ่งกำลังยืมยืมติดกับชะตากรรมของเธอ ระหว่างที่หมีขาโทรศัพท์เพื่อหาที่ไป ในใจเธอก็แอบด่าสิ่งเค่อเหล่ไปด้วยว่าเขาช่างเลวได้ใจ คนล้มแล้วยังจะเหยียบซ้ำอีก

คนแรกที่หมีขาโทร.หา ก็คือเสี่ยวเซี่ย เพื่อนสนิทของเธอ แต่ผลปรากฏว่ากลับมีเสียงต่อว่าดังลั่นมาจากปลายสาย “เธอรู้จักโทร.หาคนอื่นด้วยหรือ นี่ฉันนึกว่าเธอถูกจับตัวไปเรียกค่าไถ่อีกรอบแล้วซะอีก ปิดมือถือตั้งหนึ่งเดือนเต็ม ๆ ออยากโดนฉันซ้อมหรือไงซะ รอให้ฉันกลับไปก่อน แล้ว

ฉันจะเล่นงานเธอให้เซ็ด!”

เสียงของเลี้ยวเซี่ยดังมากจนหมี่ซ่าต้องยื่นโทรศัพท์มือถือออกไปห่างๆ ตัว กระทั่งเลี้ยวเซี่ยต่อว่าเธอจนเหนื่อยแล้ว หมี่ซ่าจึงได้เล่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นให้เลี้ยวเซี่ยฟัง แต่ปลายสายกลับโมโหขึ้นมาอีกครั้ง “สมน้ำหน้า! หายตัวไปตั้งเดือนหนึ่ง ถ้าฉันเป็นคุณอาหมี่ ฉันก็จะจัดการเธอเหมือนกัน!”

เลี้ยวเซี่ยเสียงดังขนาดนั้น ลิงเค่อเหล่ยยอมต้องไต่ขึ้นเป็นธรรมชาติ หมี่ซ่ารู้สึกเสียหน้า และเตือนเพื่อนสนิทไปอย่างกล้าๆกลัวๆ “นี่เธอ พอได้แล้ว ฉันไม่ได้โทร.มาให้เธอด่านะ แต่ฉันโทร.มาขอให้เธอช่วยต่างหาก ขอความช่วยเหลือนะ เข้าใจมั๊ย”

เลี้ยวเซี่ยตอกกลับอย่างไม่เห็นด้วย “ขอความช่วยเหลือกับผีนะสิ กุญแจสำรองเธอก็มีไม่ใช่หรือ ไปเองไม่เป็นหรือไง ต้องให้แม่บินกลับมาแล้วหามเกี้ยวใหญ่ๆ ไปรับถึงที่เลยหรือไง”

“บิน? นี่เธออยู่ไหนเนี่ย กำลังเที่ยวอยู่หรือ ทำไมฉันถึงไม่รู้ล่ะ” หมี่ซ่าอึ้งไป

“นอกจากเรื่องฉีดยากับกินยาแล้ว เธอรู้อะไรบ้างล่ะ!” เลี้ยวเซี่ยถามอย่างไม่สบอารมณ์แล้วพูดต่อ “ตอนนี้ฉันอยู่เมืองนอก กำลังเที่ยวสนุกสุดๆ ไปเลยละ ถ้าเธอไม่มีธุระอะไรก็อย่ามารบกวนฉัน ถ้าจะไปอยู่บ้านฉันเชิญเสด็จไปเอง แค่นั้นละ ฉันวางสายละ”

จะเสด็จไปเองยังงั้นละ ในเมื่อกุญแจสำรองอยู่ที่บ้าน ถ้าต้องให้เธอปีนหน้าต่างเข้าบ้านไปเอากุญแจโดยมีตาหมี่คอยจ้องอยู่ หมี่ซ่ายอมนอนข้างถนนเสียยิ่งดีกว่า

ในบรรดาเพื่อนๆ ของเธอ มีเพียงเลี้ยวเซี่ยคนเดียวเท่านั้นที่อยู่คนเดียว ส่วนคนอื่นๆ ถ้าไม่อยู่กับแฟนก็อยู่กับพ่อแม่ หมี่ซ่าลองค้นหารายชื่อในโทรศัพท์มือถือ จากนั้นก็ติดต่อโทร.ออกอีกครั้งหนึ่ง ปลายสายรับสายอย่างรวดเร็ว เสียงหวานใสเคล้าเสียงหัวเราะของเฮ่อซีตั้งมาจากปลายสาย “ซาซ่า ผีกทหารจบแล้วหรือ ไต่ขึ้นอาสิงบอกว่าลิงเค่อเหล่ยเป็นคนดูแลการฝึกของค่ายฝึกทหารใหม่ เขาไม่ได้รังแกเธอใช้มั๊ย”

รังเกหรือเปล่านะ หมิซายังไม่เคยคิดเรื่องนั้น เธอไม่ตอบ แต่ย้อนถามกลับไปว่า “พี่เฮอซี ตอนนี้อยู่ไหนคะ”

เมื่อเอ่ยถึงเฮอซี เหตุการณ์ที่ทำให้หมิซารู้จักกับเธอเหมือนกับฉากในละครไม่มีผิด ตอนนั้นหมิซาเพิ่งกลับมาจากเที่ยวเมืองโบราณสี่เจียง หมิวี่พาเธอไปเที่ยวบาร์แห่งหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า “เทียนฉือ” บังเอิญวันนั้นครบกำหนดที่ตำรวจต้องเข้าไปตรวจบาร์พอดี ตอนนั้น เฮอซีซึ่งเป็นตำรวจอาสากรรมปลอมตัวเป็นหมิซา เพื่อเข้าไปปฏิบัติการสอดแนมในบาร์แห่งนั้น ข้อมูลในเอกสารยืนยันตัวตนของปลอมของเธอจึงไปเหมือนกับข้อมูลในเอกสารจริงของหมิซา ทั้งคู่จึงถูกตำรวจที่ไม่ทราบเรื่องควบคุมตัวไปยังสถานีตำรวจพร้อมกัน

หลังจากนั้นไม่นาน เพื่อนของหมิซาก็นัดเธอไปที่ “เทียนฉือ” อีก แล้วเธอก็บังเอิญไปพบกับเฮอซีอีกครั้ง การปรากฏตัวครั้งนั้นของหมิซาเกือบทำให้สถานะที่แท้จริงของเฮอซีถูกเปิดเผย เพื่อความปลอดภัยของหมิซา และเพื่อไม่ให้เงินเปียว ผู้ต้องสงสัยมาติดกับ เฮอซีจึงเข้าเสี่ยงอันตรายแทน และให้หมิซาหนีไปก่อน แต่เหตุการณ์กลับไม่จบเพียงเท่านั้น เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น หมิซาถูกเงินเปียวซึ่งหนีรอดมาได้จับไปเป็นตัวประกัน

นั่นนับเป็นเหตุการณ์ที่เสี่ยงอันตรายมากที่สุดเท่าที่หมิซาเคยประสบมา ตอนนั้นเฮอซีถูกมัดพันเข้าที่ไหล่ ส่วนจิวเหยา หัวหน้าที่มตำรวจอาสากรรมก็ได้รับบาดเจ็บเช่นกัน ระหว่างที่เงินเปียวถูกพาตัวออกไปจากห้องเช่า หมิซาซึ่งเป็นนักเรียนแพทย์ผลการเรียนดีก็เกือบจะล้มไปว่าต้องห้ามเลือดให้เฮอซีก่อน

เหตุการณ์ครั้งนั้นเองที่ทำให้หมิซารู้จักกับสิงเค่อเหล่ย ตอนนั้นเธอกับเฮอซีถูกกลุ่มคนร้ายที่นำโดยเงินเปียวจับตัวขังไว้บนรถด้วยกัน ท่ามกลางสายฝนโหมกระหน่ำ ไม่รู้ว่าจะรอดออฟโร้ดของกองทัพคันหนึ่งขับไล่ตามมาตั้งแต่เมื่อไร ขณะที่มิเสี่ยงปีนดั่งสนั่นอยู่นั้นเอง รถออฟโร้ดก็พุ่งเข้าชนรอยี้อัจฉริยะของคณบดีจนไฟรถดับบนทางภูเขา ก่อนจะแล่นไปขวางรถจี๊ปเซอโรกีไว้ได้อย่างน่าหวาดเสียว

ในตอนนั้น สิงเค่อเหล่ยเป็นคนขับรถออฟโร้ดคันที่ว่า ผู้ที่ปรากฏตัว

พร้อมกันกับเขาคือสิ่งซึ่งเป็นทหารหน่วยรบพิเศษ และยังเป็นสามีของเฮอซีด้วย ทั้งคู่แบ่งหน้าที่กัน สิ่งฝ้าดงกระสุนเข้าไปช่วยชีวิตเฮอซี ส่วนสิ่งเค่อเหล่ยผู้มีรูปร่างกำยำกับสุนัขแสนรักของเฮอซีที่ชื่อเจ้าลิงดำก็ช่วยกันจัดการลูกน้องสองสามคนของเงินเปียวจนอยู่หมัด หลังจากนั้นเขาได้ถอดชุดฝึกขึ้น ๆ ที่สวมอยู่ออก แล้วห่มตัวหมีขาซึ่งสวมชุดนอนกระโปรงผ้าฝ้ายลายดอกไม้

พอช่วยชีวิตตัวประกันเรียบร้อยแล้ว สิ่งเค่อเหล่ยก็ต้องรีบกลับไปร่วมซ้อมรบที่กองทัพ แต่หมีขากลับร้องห่มร้องไห้ยกใหญ่ เธอไม่สนใจอะไรทั้งนั้น เอาแต่ใช้แขนเสื้อชุดฝึกของเขาเช็ดน้ำตาและน้ำมูกแทนกระดากะทิงที่ชงกระทั้งทำแผลให้เฮอซีเสร็จแล้ว สิ่งเค่อเหล่ยถึงค่อยมีจังหวะวางชุดฝึกคืนจากเธอ

“เดี๋ยวพี่สองคนค่อยวิเคราะห์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่หลังได้มั๊ยครับที่นี่...” สายตาของเขาจับจ้องไปยังใบหน้า “สวยได้มาตรฐาน” ของหมีขา พलगพูดต่อไปว่า “ขอชุดฝึกของผมคืนก่อน ผมต้องรีบกลับไปรายงานตัวที่กองทัพ”

หมีขาก็มองมองชุดทหารที่คลุมตัวเธออยู่ เมื่อคิดขึ้นได้ว่า เมื่อกัเธอเพิ่งใช้แขนเสื้อของเขาแทนกระดากะทิงชง ใบหน้าน้อย ๆ ของเธอก็แดงเรื่อทันที “เอ่อ คือ ถ้านั่นฉันเอาชุดคุณไปซักก่อนดีกว่่านะคะ คุณบอกที่อยู่ฉันมา อีกสองวันฉันจะส่งชุดคืนให้”

เมื่อเห็นว่าหมีขาหายกลัวแล้ว ใบหน้าหล่อเหลาของสิ่งเค่อเหล่ยก็มีรอยยิ้มล้อเลียนปรากฏขึ้น “จะซักไปทำไม คุณดูสิ ชุดยังสะอาดกว่าหน้าผมอีก” ระหว่างที่พูด เขาก็กยื่นมือไปคว้าชุดฝึกมา มือของเขาแตะถูกมือน้อย ๆ อันอ่อนนุ่มของหมีขาโดยไม่ได้ตั้งใจ เขาขำที่เห็นเธอหน้าแดงขึ้นมาทันทีจึงแซวไปว่า “แม่สาวน้อย ทำไมต้องหน้าแดงด้วยล่ะ ผมทำให้คุณเขินถึงขนาดนั้นเลยหรือ”

นับตั้งแต่นั้นมา “แม่สาวน้อย” จึงกลายเป็นสรรพนามที่สิ่งเค่อเหล่ยใช้เรียกหมีขาโดยเฉพาะ และเหตุการณ์ครั้งนั้นเองทำให้สิ่งเค่อเหล่ยกลายเป็นผู้มีบุญคุณที่ช่วยชีวิตเธอไว้ ทำให้เธอได้สนิทสนมกับเฮอซี และต่อมา

เธอยังได้รู้จักกับ “วีรบุรุษชุดลายพราง” อีกกลุ่มหนึ่ง รวมทั้งเธออย่าเหยียนด้วย นับจากนั้นมาเธอก็เริ่มเข้าไปอยู่ในสังคมทหารและเหล่าสะเ้ากองทัพอ

สิ่งเค่อเหลยมีบุญคุณที่เคยช่วยชีวิตเธอไว้ หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น หมี่ซ่ารู้สึกพิเศษกับเขาอยู่นาน ส่วนสาเหตุที่ทำให้เธอรู้สึกแบบนี้ หมี่ซ่าไม่กล้าบอกใคร แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด เรื่องที่เธอไม่ยอมเล่าให้ใครฟัง กลับรู้ไปถึงหูของเฮอซีได้ อาจเป็นเพราะเธอเป็นคนเล่าความลับนี้ให้เฮอซีฟังเอง หรืออาจเป็นเพราะทั้งคู่ถูกชะตากัน มิตรภาพระหว่างหมี่ซ่ากับเฮอซีถึงได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว ถึงขั้นที่ทั้งคู่กลายเป็นพี่สาวกับน้องสาวที่ไม่มีความลับต่อกันไปแล้ว

พอหมี่ซ่าถามเฮอซีว่าเธออยู่ที่ไหน เฮอซีจึงตอบไปตามจริง “พ้ออยู่ในกองพัน สองสามวันนี้อาสิงเจ็บบเวย พี่เลยต้องมาคอยรับใช้คุณชายเขานะ ขาขามีเรื่องอะไรหรอ”

เฮอซียอมลาออกจากการเป็นตำรวจอาชญากรรมอันเป็นงานที่รัก เพื่อให้สี่สิ่งสบายใจ ในเมื่อตอนนี้ทั้งคู่แต่งงานกันแล้ว เธอก็ต้องไปอยู่ในกองทัพอกับสามีเป็นธรรมดา หมี่ซ่าแอบแลบลิ้น “ไม่เป็นไรอะ ไม่เป็นไร ฉันไม่รบกวนเวลาปรณินิบัติหัวหน้าเสนาธิการสี่ของพี่ดีกว่า ฉันกลัวว่าเดี๋ยวเขาจะโมโหแล้วโยนฉันลงไปในบ่อปลาเอา”

เฮอซีหัวเราะ “ถ้าอย่างนั้นสิ่งเค่อเหลยได้ทำหน้าที่สื่อประกาศสงครามกับเขาแน่!”

หมี่ซ่าขำเลียงมองสิ่งเค่อเหลยซึ่งแสร้งทำเป็นตั้งใจขับรถแวบหนึ่ง “ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับเขาสักหน่อย”

เฮอซีไม่เชื่อ “ไม่ได้เป็นอะไรกันนั้นหรอ ถ้าไม่ได้เป็นอะไรกัน สิ่งเค่อเหลยคงไม่จริงจิงขนาดนั้นหรอ พี่เห็นท่าทางเขาอยากแสดงความรับผิดชอบอย่างถึงที่สุด”

หมี่ซ่าจนมม “ไม่คุยกับพี่แล้ว พี่สองคนเป็นพวกเดียวกับเขา”

เมื่อเห็นว่าเธอเงียบไปนาน สิ่งเค่อเหลยจึงชะลอรถ “บอกมาสิว่าคุณจะไปไหน นี่ผมกำลังรีบอยู่นะ” สีหน้าท่าทางของเขาเหมือนกำลังจะปล่อยเธอไปตามยถากรรม

หมีขำมองไปนอกหน้าต่างรถ พลังตอบไปด้วยน้ำเสียงไม่ยอมแพ้ “จอดให้ฉันลงตรงไหนก็ได้ คุณเนี่ยจะทำอะไรก็ไปทำเถอะ ใครเขาอยากให้คุณมาจู้จี้จ้านล่ะ!”

เขาตอบกลับไปด้วยท่าทางและน้ำเสียงเหมือนกำลังขู่เด็กเล็ก ๆ “ลงตรงไหนก็ได้ใช้ม๊ยะ แล้วอย่ามากล่าวหาว่าผมหลอกคุณไปขายแล้วกัน”

พอเห็นเขากลับรถ หมีขำก็ตกใจมากจนต้องเอาเบ้มากอดไว้ที่หน้าอก พลังถามด้วยความตื่นตระหนก “สิงเค่อเหล่ย นี่คุณจะมาฉันไปไหนกันแน่ ฉันบอกไว้ก่อนเลยนะว่าอย่าคิดอะไรเลว ๆ เด็ดขาด!” สิงเค่อเหล่ยไม่ตอบ แถมยังดีสีหน้าเรียบเฉย เธอจึงไวยวยต่อว่า “จอดรถ ฉันจะลง”

สิงเค่อเหล่ยมองผ่านกระจกมองหลังและเตือนให้เธอนั่งดี ๆ ด้วยส่ายตา “นี่คุณกลัวอะไรของคุณ ผมจะเขมือบคุณเข้าไปได้หรือยัง” เขาเห็นว่าเธอมีสีหน้าระแวงระวังจึงค่อย ๆ อธิบายอย่างใจเย็น “ไปบ้านพี่สะใภ้แล้วกัน พวกคุณทำงานที่เดียวกันไม่ใช่เหรอ แบบนี้สะดวกดีออก”

เมื่อรู้ตัวว่าตัวเองออกอาการเกินเหตุ หมีขำก็เอียงศีรษะพลังครุ่นคิด “ไม่ดีมั้ง ถ้าฉันไปที่นั่นก็จะรบกวนโลกส่วนตัวของพี่เขากับหัวหน้าเสนานิการเฮื่อนะสิ”

“คุณคิดมากเกินไปแล้ว” สิงเค่อเหล่ยจับพวงมาลัยรถไว้ด้วยมือข้างเดียว พลังใช้มือขวาสวมหูฟัง “เขาสองคนทะเลาะกันอยู่ พี่สะใภ้ไม่ให้เขาเข้าบ้าน นี่คุณไปบ้านเขาจะได้ไปช่วยไกลเกลี่ยด้วย”

“งั้นหรือ” หมีขำซึ่งกำลังไม่มีที่ไปครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง “งั้นก็ได้ เดี่ยวฉันโทรไปถามพี่เขาก่อน...”

หมีขำยังพูดไม่ทันจบดี สิงเค่อเหล่ยก็ต่อสายหาเฮื่อหย่าเหยียนเรียบร้อยแล้ว พอได้ยินว่าหมีขำจะไปขอค้ำคินด้วย เฮื่อหย่าเหยียนก็ดีใจมาก ทั้งยังตำหนิว่าทำไมหมีขำไม่โทรศัพท์มาเอง หมีขำเลยตอบไปอย่างซื่อ ๆ ว่า “ก็ฉันกลัวว่าหัวหน้าเสนานิการเฮื่อจะรังเกียจก้างขวางคอออย่างฉันนี่ละ”

เฮื่อหย่าเหยียนยิ้ม “นี่บ้านพี่ พี่ใหญ่ที่สุด”

เมื่อเป็นแบบนี้ สิงเค่อเหล่ยจึงส่งหมีขำไปที่บ้านเฮื่อหย่าเหยียน ที่

สิ่งเคอะเขลยทำแบบนี้ไม่ใช่เพราะเขาไม่มีที่พักให้หมีขาอยู่ แต่เป็นเพราะว่า ต่อให้เขามีเจตนาบริสุทธิ์ เพียงแต่อยากช่วยเธอหาที่พักเท่านั้น หมีขา ก็คงจะปฏิเสธอยู่ดี มีหน้าซ้ำตอนนี้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ยังไม่ชัดเจนด้วย เขากลัวว่าจะทำให้เธอตกใจ

สิ่งเคอะเขลยยังมีธุระต้องไปทำต่อ ดังนั้นเมื่อไปส่งหมีขาถึงที่แล้ว เขาก็ขับรถไปต่อโดยไม่ได้ขึ้นไปส่งถึงห้องพัก ก่อนไป เขานัดหมีขาไปกินข้าวเย็นด้วยกัน โดยใช้การทะเลาะกันของเฮออี้เจิงกับเฮอหย่าเหยียนเป็นข้ออ้าง และยังเตือนหมีขาอย่างลับๆ ล่อๆ ด้วยว่า อย่าบอกเฮอหย่าเหยียนว่าคืนนี้เฮออี้เจิงจะมาด้วย หมีขาเชื่อที่เขาพูดสนิทใจ คืนนั้น หมีขารู้ไม่ ล้นหัดเรื่องการโกหกจึงหลอกล่อเฮอหย่าเหยียนไปที่ภัตตาคารแห่งหนึ่งที่ชื่อ “สิงผู้”¹¹ ได้สำเร็จ

พอเห็นเฮอหย่าเหยียน เฮออี้เจิงซึ่งอยู่ในชุดล่าลองก็เดินเข้ามาจัดผ้าพันคอให้เธอ “ผมบอกคุณแล้วไม่ใช่เธอ ว่าวันนี้จะหนาวขึ้นอีกนิดหน่อยนะ แล้วทำไมยังใส่เสื้อผ้าขนน้อยแบบนี้ คำพูดของผมไม่มีความหมายแล้ว ไซ้มัย”

เฮอหย่าเหยียนโมโหที่เขาไม่โรแมนติคเอาเสียเลย “เก็บคำพูดของคุณไว้สั่งการลูกน้องเถอะ อย่ามาทำเรื่องมากกับฉันนั้กเลย”

เฮออี้เจิงยิ้มพลางโอบไหล่เฮอหย่าเหยียนไว้ “ผมไม่กล้าหอรอกครับ เวลาอยู่ในกองทัพ ผมเป็นผู้บังคับบัญชา แต่เวลากลับบ้าน คุณเป็นผู้บังคับบัญชาของผม”

เฮอหย่าเหยียนหน้าแดง แล้วดันตัวเขาเบาๆ ครั้งหนึ่ง

พอเห็นทั้งคู่ทำหวานใส่กัน ไม่เหมือนคู่รักที่กำลังทะเลาะกันแม้แต่น้อย หมีขารู้สึกอวยรู้ว่าตัวเองถูกสิ่งเคอะเขลยหลอกเข้าแล้ว

สิ่งเคอะเขลยเดินลงมาจากห้องรับประทานอาหารส่วนตัวชั้นสอง เขาสวมกางเกงลายพรางกับรองเท้าคอมแบต พอเจอหมีขา เขาก็แซวว่า “มาแล้วเหรอแม่สาวน้อย ยินดีต้อนรับครับผม” ก่อนจะหันไปมองลูกพี่กับ

¹¹ แปลว่า จวนตระกูลสิง

พี่สะใภ้ที่เดินควงกันมาอย่างรักใคร่ด้วยสีหน้าไม่รู้ร้อนรู้หนาวแต่อย่างใด “เหมม คีนดีกันแล้วเหรอ หมี่ซ่าเป็นคนออกหน้าซะอย่าง แต่คนเดียวกั้จัดการ คนสองคนได้อยู่หมัด” หมี่ซ่าตอบโต้เขาด้วยหมัดเบาๆ ของเธอ

หมี่ซ่าใช้หมัดทุบตัวเขาราวกับคนบ้าอยู่พักหนึ่ง “ยังจะทำเป็นไม่รู้เรื่องอีก! นี่คุณแกลังฉันมาก็ครั้งแล้ว หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง สี่ครั้ง ห้าครั้ง จะแกลังกันไปถึงเมื่อไหร่ซะ”

สิงเค่อเหล่ยเอียงศีรษะพลาเงยยิ้ม ประกายแวววาวปรากฏในดวงตามีเสน่ห์ได้รูปซึ่งทางตาเขิดขึ้นน้อยๆ คุดูหนึ่ง “นี่คุณทำอะไรเนีย ผมเข้าใจว่าคุณเป็นผู้หญิงสติสมประกอบมาตลอด ทำไมอยู่ดี ๆ ถึงเป็นบ้าไปแล้วล่ะ” เขาตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเอ็นดูและอ่อนโยนอย่างยิ่ง

เฮอ้อฉิงเดินโอบเฮอหยาเหยียนขึ้นไปที่ชั้นบนโดยไม่สนใจสองคนนั้น ทันทีที่เข้าไปในห้องรับประทานอาหารส่วนตัว โทรศัพท์มือถือของเฮอหยาเหยียนก็ดังขึ้น พอเห็นชื่อของสายเรียกเข้าปรากฏบนหน้าจอ เธอรับโทรศัพท์ทันที “พี่เองเหรอ”

“อ้อ พี่เอง” เสียงผู้ชายทุ้มๆ แต่อ่อนโยนดังมาจากปลายสาย เล้าอวีห่านผากฝั่งงาน “แพทย์ฝึกหัดผ่านการฝึกทหารเรียบร้อยแล้ว เธอช่วยแจ้งให้ทั้งคู่พักผ่อนสองวัน แล้วมารายงานตัวที่โรงพยาบาลวันจันทร์ด้วยนะ”

“ได้ค่ะ” เฮอหยาเหยียนรับคำแล้วถาม “พี่จะกลับมาวันไหนคะ”

เล้าอวีห่านซึ่งอยู่ปลายสายยกข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วตอบ “ภายในสองวันนี้แหละ”

“ไว้ออให้พี่กลับมาแล้ว ฉันมีเรื่องจะปรึกษา”

“ได้สิ แล้วไว้อุยกััน”

หลังวางสาย สิงเค่อเหล่ยพาหมี่ซ่าซึ่งแสดงอาการชืดขึ้นเข้ามา

ปกติแล้วเฮอ้อฉิงจะเป็นคนมีมามีต ยกเว้นเฉพาะเวลาอยู่ต่อหน้าเฮอ¹²หงซวินที่เขาอาจแสดงความเป็นเด็กออกมาบ้างเป็นครั้งคราว ดังนั้น

¹² แซ่เฮอ (หฺ) ของเฮอหงซวิน เป็นแซ่เดียวกับเฮอหยาเหยียน

เมื่อเห็นว่าหมีขาถูกผู้ใต้บังคับบัญชาของตนกึ่งโอบกึ่งกอดเข้ามาในห้อง เขาจึงตำหนิด้วยท่าทีเคร่งขรึม “ล้ารวมอาการไว้บ้าง! นี่แค่ไม่กี่วันเอง รักษาเกียรติหน่อยสิ!”

พอกอดตัวหมีขานั่งลงบนเก้าอี้เรียบร้อยแล้ว ลิงเค่อเหล่ยกก็ตบเท้าพลาจงแส้ร้งทำวันทยหัตถ์ด้วยท่าที่ขึงขัง “ครับผม”

เสออีฉิงเตะเขาที่หนึ่ง “เสิร์ฟอาหารสิ!”

ลิงเค่อเหล่ยกยิ้ม “เตรียมไว้พร้อมแล้วครับท่าน” เขาหันกลับไปติดนิ้วส่งสัญญาณให้บริกรเริ่มเสิร์ฟอาหาร

หมีขาหันรีหันขวาง แล้วมองไปที่ลิงเค่อเหล่ด้วยแวตาสงสัย “ร้านนี้เป็นของที่บ้านคุณหรือ?”

ลิงเค่อเหล่ยก้าวยาว ๆ ไปนั่งลงข้างหมีขา แล้วตบหน้าอกตัวเองอย่างกระหึ่มยิ้มย่อง “ผมดูไม่เหมือนเจ้าแกร้านหรือ หรือคุณจะให้ผมตามพนักงานเสิร์ฟในร้านมารู้จักตัวเป็น ๆ ของแม่สาวน้อยเจ้าแกเนี่ยด้วยละเอ้ามั้ย?”

เดิมหมีขาคิดว่าภัตตาคารแห่งนี้เป็นของครอบครัวเขาจริง ๆ แต่พอเห็นว่าเขายอมรับโดยไม่ถ่อมตัวแม้แต่หน่อย แถมยังมีสีหน้าได้ใจอีก เธอจึงเปลี่ยนใจไม่เชื่อเขา จากนั้นก็ทำท่าจะยกน้ำชาสาดใส่เขา เป็นการจบบทสนทนาที่ไม่สร้างสรรค์บทนี้ลง

ระหว่างที่กำลังรออาหารขึ้นโต๊ะอยู่นั้น ลิงเค่อเหล่ยกกับเสออีฉิงก็เริ่มคุยเรื่องงานกัน ส่วนหมีขา กับเสอหย่าเหยียนก็คุยเรื่องในค่ายฝึกทหารใหม่กัน เมื่อพูดไปถึงเกมสงครามออนไลน์ที่มีชื่อว่า “ภารกิจอันทรงเกียรติ” หมีขาก็เอยชมลิงเค่อเหล่ยกว่าเขาเล่นเกมเก่ง

เสออีฉิงได้ยินเข้าเลยพูดแทรกว่า “เรื่องเล่นนะ ลิงเค่อเหล่ยกเขาไม่เป็นรองใครอยู่แล้ว”

น้ำเสียงของเสออีฉิงจะชมก็ไม่ใช่ว่าตำหนิก็ไม่เชิง ลิงเค่อเหล่ยกจึงขมวดคิ้ว “นี่ลูกพี่ชมผมหรือว่าตำผมกันแน่ครับ ที่ตอนซ้อมรบที่ผมไปก่อวาระบบวิทยุสื่อสารของฝ่ายตรงข้าม ลูกพี่ไม่เห็นบอกว่าคุณเล่นอยู่เลย”

หมีขาไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูดจึงถามด้วยความแปลกใจ “ก่อวาระบบยังงั

เธอ ใช้การเล่นเกมทำสงครามจริง ๆ ได้ด้วยเธอ”

สิงเค่อเหล่ยแค้นเสียดใจที่ ฝ่ามือใหญ่ ๆ ของเขาตบไปที่ตัวหมี่ซ่าเบา ๆ ที่หนึ่ง “คนนอกวงการนี้เข้าใจอะไรยากจัง น่าปวดใจจริง ๆ!”

พอเห็นหมี่ซ่าทำปากจู้ เธอหย่าเหยียนก็รินน้ำชาเพิ่มให้เธออึ้งฉิง พลังอธิบาย “เป็นการส่งคลื่นรบกวนสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์นะ หมายถึงการใช้พลังแม่เหล็กไฟฟ้าป้องกันย่านความถี่คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าของข้าศึก หรือส่งคลื่นรบกวนการทำงานของอุปกรณ์สื่อสารของฝ่ายตรงข้าม ทำให้ระบบการสื่อสารของศูนย์บัญชาการการรบฝ่ายข้าศึกใช้การไม่ได้” ระหว่างที่พูด เธอหย่าเหยียนก็เซิดคางชี้ไปทางสิงเค่อเหล่ย เพื่อเป็นการรับรองความสามารถของเธอ “สิงเค่อเหล่ยเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องนี้เลยนะ เขามาจากหน่วยปฏิบัติการสงครามอิเล็กทรอนิกส์”

“ดูไม่ออกเลยว่าคุณจะเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางด้วย” หมี่ซ่ากวาดตามองสิงเค่อเหล่ยอย่างไม่อยากเชื่อ “คุณเรียนไม่จบชั้นประถมด้วยซ้ำไม่ใช่เธอ รู้เรื่องคอมพิวเตอร์มากขนาดนั้นเชียว?”

สิงเค่อเหล่ยยกมือขึ้นเชกหน้าผากหมี่ซ่า “ใครพูดอะไรคุณก็เชื่อซื่อป้อจริง ๆ!” จู ๆ เขาคิดอะไรออกขึ้นมาจึงหรีตตาโดยพลัน “เพราะฉะนั้นอย่าได้คิดที่จะปฏิเสธไม่ยอมแอดผมเป็นเพื่อนใน QQ เด็ดขาด ไม่งั้นผมจะทำให้คอมพิวเตอร์ของคุณค่อย ๆ พังจนใช้การไม่ได้เลย เข้าใจมั๊ย”

หมี่ซ่าขานตอบว่า “อ้อ” ด้วยท่าทางเหมือนเป็นคู่รักตัวน้อยของเขา เธออึ้งฉิงกับเธอหย่าเหยียนเลยมองหน้ากันพลางยิ้ม

บรรยากาศระหว่างการรับประทานอาหารมื้อนั้นดีมาก อีกทั้งอาหาร ของร้าน “สิงตู้” ก็อร่อยมากจริง ๆ หมี่ซ่าซึ่งกินจนอิมแปลี้มีความสุขจนลืมหิว แต่สิงเค่อเหล่ยผลอแป็บเดียว หมี่ซ่าซึ่งเป็นคนคออ่อนก็คว้าเหล้าแก้วใหญ่ของเขาไปดื่มโดยที่คิดว่าเป็นเครื่องดื่มธรรมดา หลังจากนั้นไม่ถึงห้านาที เธอก็เมาหลับไปและพุงลงกับโต๊ะอย่างแรง

สิงเค่อเหล่ยอึ้งไป ก่อนจะโอบตัวเธอไว้ในอ้อมแขนอย่างไม่ลังเล พลังตำหนิดด้วยน้ำเสียงเอ็นดู “ยายนี้ซื่อป้อจริง ๆ!”

หลังจากออกมาจาก“สิงฟู” ลิงเค่อเหลยก็พาหมีซ่าไปส่งที่ห้องพักของ เสือหย่าเหยียน เขาเอ่ยขอโทษอย่างไร้ความจริงใจที่ต้องทำให้ลูกพี่ตัวเอง เสียโอกาสดีๆ พลังอุ้มหมีซ่าเข้าไปในห้องนอน

หมีซ่าเมาไม่รู้เรื่อง เธอยกแขนขึ้นโอบรอบคอสิงเค่อเหลย แแนบ ใบหน้าน้อยๆ ซึ่งแดงระเรื่อกับชอกคอของเธอ พลังใช้คอเขาสองสามครั้ง ลูกกระเดือกของสิงเค่อเหลยขยับขึ้นลง ขณะพยายามวางตัวหมีซ่าซึ่งซุกตัว แแนบชิดอยู่ในอ้อมอกเขาลง แต่หมีซ่ากลับตรงและไม่ยอมปล่อยมือ ทั้งยัง ออดอ้อนด้วยเสียงหวานนุ่มนวล “แม่คะ แม่ช่วยพูดกับพ่อให้หนูที่ หนูจะ กลับบ้าน...”

ใครบางคนที่ถูกเรียกว่าแม่โมโหเล็กน้อย พลันวางตัวหมีซ่าลงทันที แต่หมีซ่าก็ยังพยายามโผล่กลับไปกอดเขา เขาจึงเตือนด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ เล็กน้อย “พอได้แล้วคุณ ผู้ชายทนการเย้ายวนไม่ไหวหรอกนะ!”

ดูเหมือนจะรู้สึกได้ว่าเขาโมโห หมีซ่าซึ่งกำลังเมาจึงได้ยอมอยู่หนึ่ง เธอ นอนหลับตา ปล่อยให้สิงเค่อเหลยตลอดเลื้อยไต่คอกอย่างว่าง่าย ไม่นานนัก เธอก็หลับสนิท

หลังจากจัดเสื่อคลุมคาร์ดิแกนสีเหลืองนวลซึ่งถูกหมีซ่าดึงจนยับยู่ยี่ ให้เข้าที่เข้าทาง และปิดผมที่ปรกหน้าผากของหมีซ่าให้เรียบร้อยแล้ว สิงเค่อเหลยก็ยกมือขึ้นแตะใบหน้าแดงเรื่อของเธอ ขณะนั้นเอง หมีซ่า ก็ละเมอขึ้นมาว่า “แม่...” พลังพลิกตัว โดยยื่นมือไปคว้าฝ่ามือใหญ่ของ สิงเค่อเหลยไว้โดยไม่ตั้งใจ ก่อนจะดึงมาวางหนุนไว้ที่ใต้แก้ม

แสงจันทร์ขาวนวลส่องลอดช่องผ้ามานเข้ามา ซึ่งเมื่อรวมกับแสงไฟ สีเหลืองสลัวภายในห้องแล้ว บรรยากาศตอนนี้อ่อนอุ่นโยนเป็นอย่างยิ่ง

สิงเค่อเหลยนั่งนิ่งๆ อยู่ที่ชอบเตียง ปล่อยให้หมีซ่าหนุนมือตัวเอง น้ำลายไหลลงบนฝ่ามือเขา

โลกเงียบสงบ จักรวาลครึ้มมัว หัวใจของสิงเค่อเหลยในตอนนี้อย่าง อ่อนนุ่มเหลือประมาณ

ในที่สุดเขาก็ห้ามใจตัวเองไม่อยู่ สิงเค่อเหลยค่อยๆ โน้มตัวลงไปจูบ แก้มหมีซ่าเบาๆ ครั้งหนึ่ง

จุมพิตอันแสนอ่อนโยนนี้ เป็นความรู้สึกที่คนอื่นไม่อาจสัมผัสและบรรยายได้

แต่จู่ ๆ ก็ดูเหมือนว่าหมีขาจะตื่นขึ้น เธอต่อว่าเสียงเบาแต่ชัดเจน “คนลามก!”

สิงเค่อเหล่ยตัวเกร็งทันที เขายังคงก้มตัวนิ่ง ๆ อยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง พอเห็นว่าเธอนิ่งไป เขาก็ยิ้ม

เธอฝันถึงเขาด้วย ดีจัง!

หลังจากจัดผ้าห่มให้หมีขาเรียบร้อยแล้ว สิงเค่อเหล่ยกวางฝ่ามือใหญ่ สาก ๆ ของตัวเองที่ต้นคอเธอ พลังลบลบล้ออย่างอ่อนโยน “ถ้าผมรู้ว่านั่น เป็นจูบแรกของคุณ ผมจะบรรจงจูบคุณให้นุ่มนวลกว่านั้น เพื่อให้คุณ มีความทรงจำอันน่าประทับใจ” เขายิ้มเยาะตัวเอง ลอบถนอใจครั้งหนึ่ง จากนั้นเสียงทุ้มต่ำเซ็กซี่ก็ดังกังวานขึ้นอีกครั้งในคำคืนอันเงียบสัด

“แต่ว่า ผมไม่รู้ลึกผิดหรือกะนะ”

ผมไม่รู้ลึกผิด แม้ว่าผมจะขอโทษคุณไปแล้วหลายครั้งแล้วก็ตาม

ดูเหมือนเธอหยาเหยียนจะดูอะไรบางอย่างออก ก่อนสิงเค่อเหล่ยกกลับไป เธอจึงเอ่ยเตือนเขาว่า “ถ้าชอบก็บอกเธอไปตามตรง มัวแต่แห่ย์ เธอเล่นแบบนี้ก็คงไม่รู้อะไรหรอก เธอควารู้สึกชั่วจะตาย”

สิงเค่อเหล่ยกชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วตอบอย่างไม่ใส่ใจ “ใครชอบ ยายนั่นกัน ชื่อป้อขนาดนั้น” เขาเดินจากไป แต่แล้วก็เดินกลับมาอีก ก่อน จะเอ่ยพลังตั้งผมสั้นเกรียนของตัวเอง “ผมยังไม่ได้ชักใช้เธอ แต่ดูเหมือน ว่าพ่อเธอจะโกรธเธออยู่ ฟรุงนี้พี่สะใภ้ช่วยถามให้ผมหน่อยนะครับ บอกให้ เธอรีบกลับไปยอมรับผิดซะ มัวแต่หลบอยู่แบบนี้ก็แก้ไขอะไรไม่ได้ อีกอย่าง สติปัญญากับไหวพริบของเธอไม่ดีพอที่จะต่อกรกับพ่อหรือ”

เธอหยาเหยียนหัวเราะเบา ๆ พลังคิดในใจว่า สติปัญญากับไหวพริบ ของชาซ่าไม่ดีพอที่จะต่อกรกับนายต่างหาก

หมีขาค้างที่บ้านเธอหยาเหยียนแค่คืนเดียว เข้าวันรุ่งขึ้น อ้ายหลิน แม่ของหมีขาก็โทร.มาบอกเธอว่า ตาหมีต้องไปติดต่อธุรกิจต่างเมือง อีก

เกือบครึ่งเดือนกว่าจะกลับมา ได้ยินดังนั้นหมีซ่าจึงหิ้วเบาะใบน้อกลับบ้านด้วยความดีใจ แต่ก่อนกลับ เธอปิดกวาดเช็ดถูบ้านให้สะอาดเรียบร้อยทุกซอกทุกมุม แม้ว่าเดิมที่ห้องพักจะสะอาดอยู่แล้วก็ตาม เธอหยาเหียนจึงอดเอ่ยปากชม “จิตวิญญาณแห่งสาวใช้” ในตัวเธอไม่ได้

อ้ายหลินรักและห่วงลูกสาวที่สุด พอเห็นว่าหมีซ่าพอมลง ผิวพรรณก็หยาบกร้านขึ้น เพราะต้องตากแดดตากลมมาหนึ่งเดือน อ้ายหลินจึงส่งสารลูกสาวมาก แต่หมีซ่ากลับซุกตัวอยู่ในอ้อมกอดแม่พลางอดอ้อน “ไม่ได้พอมลงสักหน่อย หนูกินข้าวสารกับแป้งของกองทัพไปตั้งเยอะแยะ” ระหว่างที่พูด หมีซ่าก็ยกแขนพอมๆ ขึ้นโชว์ “ดูสิคะ แขนหนูเฟิร์มขึ้นตั้งเยอะ”

หากไม่ใช่เพราะก่อนหน้านี้ อ้ายหลินไปเยี่ยมพ่อแม่ของเธอที่เมืองซึ่งอยู่ติดกัน เธอคงไม่ยอมให้หมีซ่ากับถ่านจื่อเย่ร่วมหัวกันปิดบังหมีอู๋ตั้งไม่ให้อู๋รู้ว่าเรื่องหมีซ่าจะไปฝึกทหารแน่ อ้ายหลินหยิกแก้มลูกสาวด้วยความเอ็นดู “เดี๋ยวโทรไปยอมรับผิดกับพ่อซะนะ พอพอกลับมาจะได้ไม่ทำโทษเรา” หมีซ่าแสดงท่าที่ไม่เต็มใจด้วยการบิดตัวไปมา อ้ายหลินจึงเอ่ยเตือน “ช่วงนี้โรคหัวใจของพ่อกำเริบ เราต้องทำตัวดีๆ หน่อย อย่าทำให้พ่อโมโห”

ผลปรากฏว่า เมื่อหมีซ่าโทรไปหาพ่อของเธอ คุณแดง ผู้ช่วยของพ่อกลับเป็นคนรับสายแทน โดยพูดด้วยน้ำเสียงเอ็นดูว่า “ซาซ่ากลับมาที่บ้านแล้วใช่ไหม คุณหมีบอกว่า ถ้าคุณหนูยังออกไปนอนค้างอ้างแรมนอกบ้านอีก โทษจะหนักขึ้นอีกเท่าตัว แล้วคุณหมียังบอกด้วยว่า ถ้ากลับไปเมื่อไรจะไปถลกหนังคุณหนู!”

“...” ตอนนั้นหมีซ่ารู้สึกเกลียดคนที่ทำหน้าที่ผู้ช่วยทุกคนขึ้นมาทันที

เช้าตรู่ของอีกสองวันถัดมา แพทย์ฝึกหัดหมีซ่ามารายงานตัวที่โรงพยาบาลทหารบกด้วยท่าทางสดใสร่าเริง เมื่อเห็นเพื่อนร่วมงานซึ่งสวมเสื้อกาวน์สีขาวเดินผ่านไปมาคนแล้วคนเล่า และคิดว่าตัวเองก็กำลังจะได้เป็นส่วนหนึ่งของโรงพยาบาลแห่งนี้ หมีซ่าก็ยิ้ม วันแรกของการทำงาน เธอรู้สึกสดชื่นแจ่มใสเหมือนสภากาชาดในวันนั้นเลย

ขณะนั้นเอง ชายร่างสูงสง่าคนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นในห้องโถงโรงพยาบาล คนที่เดินผ่านไปมาต่างหักท่ายเขาด้วยความเคารพและสนิทสนม “อรุณสวัสดิ์ค่ะ ผอ.”

เขาตอบกลับไปทันทีว่า “อรุณสวัสดิ์ครับ” ด้วยเสียงทุ้มต่ำอันอ่อนโยน หมิ่ยังไม่ทันได้หันไปมอง เสือหย่าเหยียนก็โทร.มาถามเธอว่า “ข้าพเจ้ามาถึงรียัง ขึ้นมาชั้นสองได้เลยนะ”

หมิ่ขาตอบเสียงหวาน “ฉันถึงแล้วค่ะพี่หย่าเหยียน กำลังจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้” หลังจากวางสาย หมิ่ขาซึ่งสวมรองเท้าส้นสูงสีฟ้าก็ก้าวขึ้นบันได ทว่าก้าวขึ้นไปบนขอบบันไดได้เพียงหนึ่งขั้น ส้นรองเท้าก็ติดกับรองบันไดเข้า เธอเสียหลักและยื่นมือไปจับราวบันไดไว้ไม่ทัน ตัวเธอล้มหายไปด้านหลัง

“ว้าย...”

ขณะที่ร่างกายเสียศูนย์นั่นเอง ก็มีแขนกำยำข้างหนึ่งมารับเอวบางๆ ของเธอไว้ หมิ่ขาล้มไปอยู่ในอ้อมกอดของชายคนหนึ่งอย่างง่ายดาย เมื่อเธอรู้สึกกลับไปที่เห็นว่าเป็นชายที่รับตัวเธอไว้สวมเสื้อเชิ้ตสีดำและมีเสื้อคลุมกันลมทับอีกชั้น ใบหน้าของเขาสะอาดหมดจดและมีรอยยิ้มในแววตา

ทั้งคู่สบตากัน หมิ่ขาได้ยื่นเขาพูดว่า “ระวังหน่อยสิ!”

แสงแดดส่องผ่านหน้าต่างมาตกกระทบตัวเขา ขณะที่มองเขาจากมุมมีย้อนแสง หมิ่ขาก็พยายามทบทวนความทรงจำตัวเองเกี่ยวกับคนตรงหน้า จากนั้นสีหน้าของเธอก็เปลี่ยนไปเป็นประหลาดใจระคนดีใจ “พี่เองหรือ!”

เธอยังจำเขาได้! สารนี้ส่งผ่านไปยังคงมองของเส้าอวีหวนอย่างรวดเร็ว ทำให้เขารู้สึกอบอุ่นหัวใจ รอยยิ้มอ่อนโยนปรากฏในแววตา เขาประคองหมิ่ขาให้ยืนขึ้น สายตาจดจ่อไปยังใบหน้าซึ่งยังคงดูอ่อนเยาว์เหมือนเด็กของเธอ “พอเห็นรายชื่อแพทย์ฝึกหัดก็เลยรู้ว่าเป็นเธอ” เขารู้มานานแล้วว่าเธอจะมาทำงานที่นี่

รายชื่อแพทย์ฝึกหัด? หมิ่ขาอึ้งไป แต่แล้วก็พลันนึกขึ้นได้ว่า เมื่อครู่นี้มีคนกล่าวหักท่ายผู้อำนวยการโรงพยาบาลอยู่ด้านหลังเธอ ถ้าอย่างนั้นเสียงหักท่ายตอบก็ต้องเป็นเสียงของ... นานๆ ครั้งทีหมิ่ขาจะฉลาดกับเขาบ้าง

ตอนพบกันครั้งแรก

หมีซ่า คือหญิงสาวผู้อ่อนแอซึ่งถูกคนร้ายจับไปเป็นตัวประกัน ส่วน **สิงเค่อเหล่ย์** คือหมากตัวสำคัญในการที่จะช่วยเหลือตัวประกันครั้งนั้น ปฏิบัติการการชิงตัวประกันที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งแผนกำยำทรงพลังคู่กัน ทำให้เธอจดจำชายหนุ่มในเครื่องแบบสีเขียวขี้ม้าได้ไม่ลืมเลือน

เมื่อได้พบกันอีกครั้ง เขาองอาจห้าวหาญอยู่ในโลกของชายชาติทหาร ในขณะที่เธอมุ่งมั่นกับการทำหน้าที่แพทย์เพื่อช่วยเหลือผู้คน คนหนึ่งทะเล้นกวนประสาท อีกคนหนึ่งอ่อนหวานใสซื่อ สองคนที่ดูไม่เข้ากันกลับมีเรื่องให้ต้องมาเกี่ยวข้องกันเรื่อยไป

ภายในป้อมปราการสีเขียวซึ่งดูขาดสีสน ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะแปรเปลี่ยนไปอย่างไร

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-3993-2

9 786161 839932

กดสองอ่าน

Cover Design: Wanna T.

445 บาท